

Visioner som berättelser

**Den här boken har nästan 90 sidor med berättelser
om världen år 2030, ännu längre fram,
även om nutiden och dessutom om
vad som hindrar oss att nå en hållbar framtid.**

**Agenda 2030
är basen**

Först en introduktion av projektet i Powerpoint format. klicka [här](#)

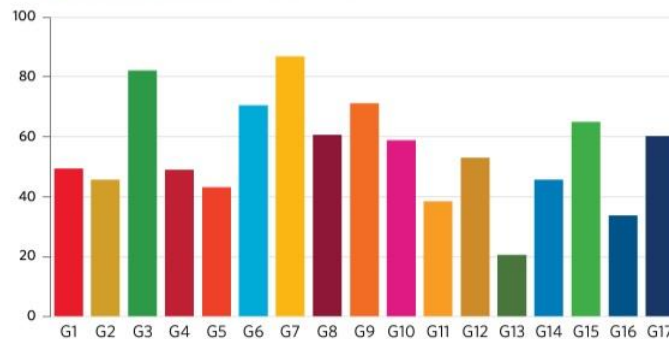
Världen jobbar på för att ställa om till ett ekologiskt hållbart samhälle till år 2030.
I september 2023 hade FN ett uppföljningsmöte med världens länder.
Inför mötet kom en rapport med en redovisning om hur omställningsarbetet fungerar.

Vi har bara uppfyllt 23 % av Mål 13 (G13), Bekämpa klimatförändringarna.

Ett totalt misslyckande med 30 år av missade klimatmål!

Halvtidsrapport (diagram)i omställningen

Andel länder eller områden med tillgängliga data sedan 2015, efter mål (presentation)

The Sustainable Development Goals Report 2022 FN

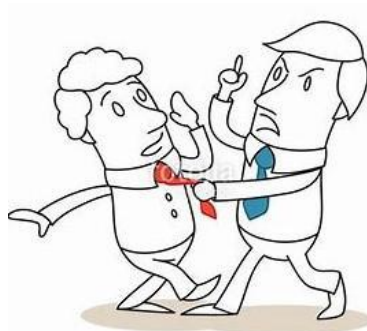
(Rapporten om hållbara utvecklingsmål 2022)

”Vi måste höja oss för att rädda målen för hållbar utveckling – och förbli trogna vårt löfte om en värld av fred, värdighet och välbefinnande på en sund planet.”

António Guterres

Menar han

Politisk vilja och engagemang eller det politiska systemet?

Sakfrågan i bakgrunden

(normalt i politiskt beslutande församlingar)

Det var en gång tre makthavare i Sverige vid namn Ulf, Jimmy och Magdalena som försökte samarbeta för att genomföra Agenda 2030:s hållbarhetsmål. Ulf representerade Moderaterna (M), Jimmy representerade Sverigedemokraterna (SD) och Magdalena representerade Socialdemokraterna (S). Trots deras gemensamma mål att främja hållbarhet och skapa en bättre framtid för landet, var deras politiska hemvist så olika att det förlamade deras arbete.

Ulf, som var förespråkare för marknadsliberalism och privatisering, hade svårt att acceptera idéer som involverade statlig inblandning eller regleringar. Han var övertygad om att marknaden själv skulle kunna lösa hållbarhetsproblemen genom innovation och företagande. Ulf motsatte sig ofta förslag från Jimmy och Magdalena om att införa striktare regler för industrin eller att öka statens finansiering av hållbarhetsprojekt. Han ansåg att det skulle innebära onödigt inblandning av staten och hindra ekonomisk tillväxt.

Jimmy, å andra sidan, hade en nationalistisk och invandringskritisk agenda. Han var skeptisk till internationella åtaganden och samarbeten. Jimmy ifrågasatte hållbarhetsmålen och hävdade att de skulle belasta svenska skattebetalare och gynna andra länder på Sveriges bekostnad. Han motsatte sig särskilt förslag om att ge ekonomiskt stöd till utvecklingsländer för att hjälpa dem att uppnå sina hållbarhetsmål. Jimmy ansåg att Sverige i första hand borde fokusera på sina egna medborgare och deras välfärd.

Magdalena hade starka socialdemokratiska värderingar och såg hållbarhetsmålen som en möjlighet att främja jämlikhet och rättvisa. Hon insåg vikten av att ta itu med klimatförändringar, minska ojämlikhet och främja socialt ansvarstagande. Magdalena förespråkade för att öka den statliga regleringen och investeringarna i hållbara projekt. Hon var frustrerad över Ulf och Jimmys motstånd mot att vidta kraftfulla åtgärder och deras bristande engagemang för att uppnå hållbarhetsmålen.

De tre makthavarna hade regelbundna möten och diskussioner för att försöka enas om vägen framåt. Men deras olikheter i politisk hemvist och ideologi gjorde det svårt att hitta gemensamma lösningar. Ulf och Jimmy såg ofta Magdalenas förslag som ett hot mot den ekonomiska tillväxten och den nationella suveräniteten. Magdalena i sin tur ansåg att Ulf och Jimmys ideologiska motstånd mot statlig inblandning och internationellt samarbete hindrade framsteg och höll tillbaka landet.

Trots en gemensam uppfattning om att målet att uppnå Agenda 2030:s hållbarhetsmål var angelägna och avgörande för framtiden, så blev taktiska överväganden om makt och inflytande så viktiga att det politiska samarbetet uteblev. De tre makthavarna tillbringade mer tid med att diskutera och försvara sina egna positioner än att faktiskt arbeta tillsammans för att främja hållbarhet. Det politiska dödläget hindrade genomförandet av konkreta åtgärder och försvagade Sveriges möjligheter att ta ledande steg mot en hållbar framtid.

Berättelsen om Ulf, Jimmy och Magdalena är en påminnelse om vikten av att övervinna politiska skillnader och hitta gemensamma vägar framåt för att uppnå

hållbarhetsmålen. En verklig förändring kräver samarbete och kompromisser över partigränserna, där politiker kan enas kring gemensamma värden och visioner för framtiden. Endast genom att arbeta tillsammans kan vi skapa en bättre och hållbar värld för kommande generationer.

I den här berättelsen framgår det tydligt att beslutsfattare inte kan enas om gemensamma mål. Ingenstans i berättelsen förekommer ordet vision, trots att många i världen anser att politiker saknar visioner och inte ger medborgarna berättelser om vilken framtid vi har att vänta oss.
men det borde se ut så här

Sakfrågan i fokus

(I politiska beslutsprocesser på högre nivå förekommer detta bara när världsledare träffas för att utforma texter till konventioner och avtal. Man har visioner)

I en tid när Sverige stod inför utmaningar som krävde en enad ansträngning för att uppnå Agenda 2030:s hållbarhetsmål, var Ulf, Jimmy och Magdalena medvetna om att de måste hitta ett sätt att samarbeta trots sina djupt rotade politiska olikheter.

Magdalena insåg att för att överbrygga klyftorna mellan dem behövde hon hitta gemensamma värden som de kunde bygga på. I ett av deras möten tog hon initiativet att lyssna på Ulf och Jimmys farhågor. Hon lyssnade uppmärksamt när Ulf beskrev sin oro för överreglering och försvagande av ekonomin. Hon förstod också Jimmys oro för svenska medborgarens välfärd.

Efter att ha lyssnat noggrant presenterade Magdalena en vision där hållbarhet och ekonomisk tillväxt inte behövde vara motstridiga mål. Hon föreslog att de kunde samarbeta för att utforma incitament och stödåtgärder som skulle gynna både näringslivet och miljön. Genom att betona innovationskraften i näringslivet och visa hur hållbara investeringar kunde skapa arbetstillfällen och ekonomiskt välstånd, började Magdalena långsamt vinna över Ulf och Jimmys intresse.

Jimmy, som tidigare hade varit skeptisk till internationellt samarbete, började förstå att hållbarhetsmålen inte bara handlade om att hjälpa andra länder, utan också om att

säkra Sveriges framtid. Magdalena lyfte fram exempel på hur klimatförändringarna redan påverkade svenska samhällen och argumenterade för att en aktiv roll i internationella samarbeten skulle öka Sveriges säkerhet och välbefinnande.

Ulf, å sin sida, insåg att vissa former av statlig inblandning faktiskt kunde vara nödvändiga för att skapa en hållbar framtid. Magdalena presenterade bevis för hur vissa regleringar hade lett till positiva förändringar i andra länder och ökat allmänhetens förtroende för näringslivet. Ulf började öppna upp för tanken att vissa regleringar kunde vara väl avvägda och positiva för både samhället och ekonomin.

Efter flera diskussioner och debatter började de tre makthavarna se att deras olikheter inte nödvändigtvis var oöverstigliga hinder. De insåg att de kunde hitta en balans mellan ekonomisk tillväxt, nationell suveränitet och internationellt samarbete för att uppnå hållbarhetsmålen.

Tillsammans utformade de en strategi som inkluderade ekonomiska incitament för företag att investera i hållbara projekt, samtidigt som de införde vissa regleringar för att säkerställa miljöhänsyn och socialt ansvarstagande. De kom också överens om att öka Sveriges deltagande i internationella samarbeten för att hantera globala utmaningar som klimatförändringar och ojämlikhet.

Det krävde tid och tålamod, men med Magdalenas envisa arbete med att bygga broar mellan deras olika ståndpunkter och Ulf och Jimmys öppnande för nya perspektiv, började Sverige gradvis röra sig mot att uppnå Agenda 2030:s hållbarhetsmål. Deras gemensamma ansträngningar för att övervinna politiska hinder och fokusera på det större målet visade sig vara en viktig lektion om att samarbete och kompromisser är nyckeln till att skapa en bättre och hållbar framtid.

I den här berättelsen får vi veta att samarbete krävs för att möjligen kunna nå fram till de stora målen, visionerna, som handlar om livsmiljön på planeten, och att någon behöver ta första steget.

En överlevnadsfråga kan inte lösas utan ett nytänkande om hur det politiska beslutsarbetet ska gå till och detta kräver systemförändringar.

Mål 1 är uppfyllt.

Året är 2030 och världen har gjort en hisnande resa mot att utrota fattigdomen i alla dess former. Genom att uppfylla det övergripande målet och alla undermål inom hållbarhetsområde 1, Ingen fattigdom, har mänskligheten skapat en mer rättvis och inkluderande värld.

I denna framtid är globala ekonomiska och sociala system utformade för att bekämpa fattigdomen. Genom en starkare internationell solidaritet och samarbete har vi lyckats skapa en global ekonomi som är mer balanserad och rättvis. En jämlik fördelning av resurser och möjligheter är nu normen, vilket har minskat klyftorna mellan rika och fattiga.

Ingen lever längre i extrem fattigdom eller lever under den absoluta fattigdomsgränsen. Genom att investera i utbildning, hälso- och sjukvård, och socialt skyddsnät har vi säkerställt att varje individ har tillgång till grundläggande rättigheter och möjligheter. Alla har tillgång till näringsrik mat, rent vatten, sanitet och bostäder.

Fattigdomsbekämpning har inte bara handlat om att tillhandahålla akuta nödlösningar. Istället har världen satsat på att bygga upp en hållbar grund för framtida ekonomisk tillväxt och utveckling. Genom att främja utbildning och yrkesutbildning har vi skapat förutsättningar för att människor ska kunna ta sig ur fattigdom på lång sikt. Alla har möjlighet att delta i arbetslivet och bidra till samhällets framsteg.

I denna framtid är även sårbara grupper och marginaliserade samhällen inkluderade och skyddade. Kvinnor, barn, äldre och personer med funktionsnedsättning har lika

rättigheter och möjligheter som alla andra. Genom att främja jämställdhet och social rättvisa har vi skapat en värld där ingen diskrimineras eller lämnas utanför.

Samhällen är starka och motståndskraftiga. Genom att investera i lokalt styre och hållbar utveckling på gräsrotsnivå har vi främjat ekonomiskt välstånd och socialt välbefinnande. Människor är engagerade i beslutsfattande och har rätt att påverka de beslut som påverkar deras liv och samhällen.

I denna värld är ingen fattigdom längre en barriär för att uppnå sin fulla potential. Människor har tillgång till utbildning och möjligheter att följa sina drömmar och intressen. Innovativa lösningar och entreprenörskap blomstrar, vilket leder till ekonomisk tillväxt och samhällsutveckling.

Denna framtid har inte bara utrotat fattigdomen utan har också banat väg för en mer hållbar och rättvis värld. Mänskligheten har lärt sig att solidaritet och samarbete är nyckeln till att övervinna globala utmaningar. Vi har skapat en värld där ingen människa behöver lida av fattigdom, och där alla har möjlighet att leva ett värdigt och meningsfullt liv.

Mål 2

är uppfyllt.

Året är 2030 och världen har gjort enorma framsteg mot att utrota hunger i alla dess former. Genom att uppfylla det övergripande målet och alla undermål inom hållbarhetsområde 2, Ingen hunger, har mänskligheten skapat en värld där ingen längre lider av undernäring eller matbrist.

En ny era av hållbar och rättvis matproduktion har tagit form. Genom att främja hållbara jordbrukssystem och effektiv resursanvändning har vi lyckats öka den globala livsmedelsproduktionen. Lokala jordbrukare har tillgång till kunskap, teknik och resurser som behövs för att odla och producera mat på ett hållbart sätt. Genom att använda innovativa lösningar och moderna jordbruksmetoder har vi ökat produktiviteten samtidigt som vi minskar negativ påverkan på miljön.

Ingen människa lider längre av hunger eller nutrition. Genom att främja en rättvis fördelning av resurser och utjämna klyftorna mellan rika och fattiga har vi säkerställt att alla har tillgång till näringsrik mat. Maten är inte bara tillräcklig i kvantitet, utan också varierad och hälsosam.

Bekämpning av matförlust och matsvinn har blivit en prioritet. Genom att förbättra infrastrukturen för transport och lagring av livsmedel har vi minskat matsvinn och förluster längs hela livsmedelskedjan. Inga livsmedel slösas bort, och resurserna används effektivt för att försörja alla människor.

Denna framtid är också präglad av globalt samarbete och solidaritet. Rika länder bistår aktivt och delar teknologi, kunskap och resurser med utvecklingsländer för att stödja deras ansträngningar att utrota hunger. Internationella organisationer och icke-statliga aktörer spelar en viktig roll i att samordna insatserna och säkerställa en rättvis fördelning av resurser.

I denna värld är hållbar matproduktion och konsumtion en del av vår vardag. Människor är medvetna om vikten av att göra medvetna val när det gäller mat. Vi prioriterar lokalt producerade livsmedel och stöder småskaliga jordbrukare. Genom att minska köttkonsumtionen och främja en mer växtbaserad diet har vi minskat miljöpåverkan och frigjort resurser för att försörja fler människor.

Hungerbekämpning handlar inte bara om att förse människor med mat, det handlar också om att skapa hållbara och långsiktiga lösningar. Vi investerar i utbildning och kunskap om jordbruk och näringslära för att säkerställa att samhällen kan fortsätta att försörja sig själva även i framtiden.

Denna framtid är präglad av en värld där ingen längre lider av hunger. Människor har tillgång till näringsrik mat, är friska och kan fokusera på sin personliga och samhälleliga utveckling. Vi har lyckats skapa en värld där mat är en grundläggande rättighet och där ingen behöver gå hungrig.

Mål 3 **är uppfyllt.**

Det var år 2030, och världen hade genomgått en häpnadsväckande transformation när det gäller hälsa och välbefinnande. FN:s hållbarhetsmål för hälsa hade blivit verklighet, och människor över hela jorden fick njuta av en förbättrad livskvalitet och längre livslängd.

I en avlägsen by på landsbygden föddes en ny liten själ till världen. Modern var trygg och omgiven av kunnig personal, som hade tillgång till modern medicinsk utrustning och utbildning. Tack vare framsteg inom förlossningsvården hade antalet mödrar som

dog vid förlossningen minskats drastiskt till mindre än 70 av 100 000 födselar där barnet överlevde.

I samma by hade barnens välmående blivit en prioritet. Ingen under fem år fick lida av sjukdomar som kan förhindras eller olyckor. Genom effektiva vaccinationsprogram, förebyggande vård och en stark satsning på utbildning och medvetenhet lyckades man skydda de unga som är varje samhälles framtid.

På en global nivå hade sjukdomsepidemier som aids, tuberkulos, hepatit och andra smittsamma sjukdomar blivit effektivt stoppade. Vetenskapliga genombrott och samarbete över nationsgränserna ledde till utvecklingen av innovativa behandlingar, förebyggande åtgärder och omfattande vaccinationskampanjer. Världens befolkning kunde andas ut med vetskapen om att ingen längre skulle drabbas av dessa plågor.

Hälsa handlar inte bara om fysiskt välmående, utan också om psykiskt välbefinnande. Stigma och tystnad kring psykiska problem hade bytts ut mot en öppen dialog och resurser för att stödja människors psykiska hälsa. Regeringar och samhällen hade insett att psykiskt välmående var avgörande för att uppnå en hållbar framtid, och investerade därför i mentalvård och förebyggande åtgärder.

Framsteg hade också gjorts när det gällde drogmissbruk. Genom att prioritera förebyggande insatser och erbjuda bättre behandlingsalternativ hade antalet personer som började med droger minskat avsevärt. De som redan kämpade med missbruk fick tillgång till individuellt

Tillgången till sexuell hälsa och reproduktiv vård hade utvidgats till alla. Oavsett var man befann sig på planeten hade man tillgång till nödvändig information om sexualitet, preventivmetoder och skydd mot könssjukdomar. Jämlikhet och autonomi över ens egen kropp hade blivit normen.

En av de mest imponerande prestationerna var att skapa en allmän hälso- och sjukvård av hög kvalitet till alla människor, oavsett bakgrund eller inkomst. Inget barn, kvinna eller man behövde oroa sig för att inte ha råd med sjukvård eller mediciner. Ekonomiskt skydd vid sjukdom och sjukförsäkringar hade blivit allmänna rättigheter, och hälsovårdssystemen var effektiva och välfungerande.

Samtidigt hade ansträngningarna för att minska föroreningar och skadliga kemikalier i luft, vatten och mark gett positiva resultat. Genom att investera i hållbara tekniker och förändra produktionsmetoder hade antalet sjukdomsfall och dödsfall orsakade av miljöföroreningar minskat avsevärt. Världshälsoorganisationens ramkonvention om tobak hade också genomförts, och tobaksindustrin var under strikt kontroll för att minska användningen av tobak och dess skadliga effekter.

År 2030 hade världen uppnått sina mål för hälsa och välbefinnande. Ingen människa behövde lida i onödan, och jordens invånare levde längre och friskare . Genom en stark vilja att samarbeta, investera i forskning och utbildning samt genom att prioritera människors välmående, hade vi skapat en hållbar och hälsosam framtid för kommande generationer.

Mål 4 är uppfyllt.

Året är 2030 och världen har uppnått det övergripande målet och alla undermål inom hållbarhetsområde 4, God utbildning för alla. Mänskligheten har skapat en värld där utbildning är tillgänglig för varje individ, oavsett bakgrund eller geografisk plats.

En revolutionerande förändring har skett inom utbildningssektorn. Genom att prioritera investeringar och resurser i utbildning har vi skapat starka och inkluderande utbildningssystem över hela världen. Alla barn har rätt till gratis och obligatorisk grundskoleutbildning av hög kvalitet, och hinder för att gå i skolan har eliminerats.

Lärare är välutbildade, motiverade och har tillgång till resurser och utbildningsmaterial. Genom att satsa på fortbildning och yrkesutveckling för lärare har vi säkerställt att de har de verktyg de behöver för att undervisa på ett engagerande och effektivt sätt. Lärarnas roll har erkänts och uppskattats som en nyckelfaktor för att skapa en framgångsrik utbildningsmiljö.

Digital teknik har integrerats i utbildningssystemet på ett meningsfullt sätt. Genom att tillhandahålla tillgång till internet och digitala verktyg har vi öppnat upp en värld av kunskap och lärande för elever över hela världen. Utbildningen har blivit mer interaktiv och anpassad till individuella behov och intressen.

Ingen människa nekas längre möjligheten till högre utbildning på grund av ekonomiska eller sociala hinder. Genom att främja lika tillgång till högre utbildning och yrkesutbildning har vi skapat en värld där varje individ kan följa sina intressen och nå sin fulla potential. Utbildningsinstitutioner är inkluderande och diversifierade, och de erbjuder en mängd olika utbildningsprogram och studievägar.

Denna framtid präglas av en stark betoning på livslångt lärande. Utbildning är inte längre begränsad till barndomen och ungdomen, utan fortsätter genom hela livet. Människor har tillgång till utbildning och kunskap som hjälper dem att anpassa sig till en snabbt föränderlig värld och att möta framtidens utmaningar.

Utbildning är inte bara begränsad till klassrummet. Samhällen och familjer spelar en aktiv roll i att främja lärande och utbildning. Föräldrar är engagerade i sina barns utbildning och stödjer deras lärande och utveckling. Utbildning är integrerad i samhället, och det finns möjligheter för praktiskt lärande och samhällsengagemang.

Denna värld präglas av kunskap, kreativitet och innovation. Människor är välutbildade, självsäkra och har förmågan att forma sin egen framtid. Genom att uppnå det övergripande målet och alla undermål inom hållbarhetsområde 4 har vi skapat en värld där utbildning är en grundläggande rättighet och en nyckelfaktor för individuell och samhällelig utveckling

Mål 5 är uppfyllt.

Året är 2030 och världen har uppnått det övergripande målet och alla undermål inom hållbarhetsområde 5, Jämställdhet. Mänskligheten har skapat en värld där könen är jämställda och där alla individer har lika möjligheter och rättigheter.

En historisk förändring har skett när det gäller jämställdhet. Genom att prioritera jämställdhet i alla samhällsområden har vi avskaffat diskriminering och ojämlikheter baserade på kön. Kvinnor och flickor har samma tillgång till utbildning, hälsa, arbete och beslutsfattande som män och pojkar.

Kvinnors rättigheter och möjligheter har stärkts. Genom att främja kvinnors ekonomiska empowerment och entreprenörskap har vi skapat en värld där kvinnor har lika tillgång till resurser och möjligheter att starta och driva företag. Kvinnor har lika lön och karriärmöjligheter som män, och glastaket har krossats.

Kvinnor har också spelat en aktiv roll i beslutsfattande på alla nivåer. Kvinnor är representerade i politiken, näringslivet och samhällsinstitutioner i lika stor utsträckning som män. Genom att främja jämställdhet i beslutsfattande har vi säkerställt att kvinnors röster hörs och att deras perspektiv beaktas i alla samhällsfrågor.

Våld mot kvinnor och flickor har utrotats. Genom att bekämpa könsbaserat våld och främja rättvisa och skydd för kvinnor har vi skapat en värld där ingen kvinna behöver leva i rädsla eller utsättas för fysiskt eller psykiskt våld. Samhället har nolltolerans mot alla former av könsrelaterat våld.

Denna framtid präglas av en stark jämställdhetskultur. Genom att främja genusmedvetenhet och utbildning har vi ändrat stereotyper och traditionella könsroller. Män och kvinnor har lika delaktighet i familjeansvar, och omsorgsarbete delas jämlikt. Mäns vårdnadsrättigheter erkänns och främjas.

Ungdomar växer upp i en värld där de ser jämställdhet som en självklarhet. Utbildning och skolor spelar en viktig roll i att främja jämställdhet och genusmedvetenhet från en ung ålder. Barn och unga får lika möjligheter och stöd för sin personliga och ekonomiska utveckling oavsett kön.

Denna värld präglas av jämlikhet och respekt. Människor lever i harmoni och samarbete, och ojämlikheter och diskriminering är ett minne blott. Genom att uppnå det övergripande målet och alla undermål inom hållbarhetsområde 5 har vi skapat en värld där alla människor kan leva sina liv fullt ut, oavsett kön

Mål 6

är uppfyllt.

Året är 2030 och världen har uppnått det övergripande målet och alla undermål inom hållbarhetsområde 6, Rent vatten och sanitet för alla. Mänskligheten har skapat en värld där tillgång till rent vatten och sanitet är en grundläggande rättighet för varje individ.

En revolutionerande förändring har skett inom vatten- och sanitetssektorn. Genom att prioritera investeringar och resurser har vi säkerställt tillgången till rent vatten för alla människor, oavsett var de befinner sig. Vattenkällor har skyddats, vattenförorening har minskat och vattenresurserna har hanterats hållbart.

Ingen människa lider längre av brist på rent vatten. Vattenförsörjningssystem har byggts upp och förbättrats över hela världen. Vattenkranar och brunnar finns tillgängliga inom bekvämt avstånd från bostäder och samhällen. Rent vatten är tillgängligt för drickande, matlagning, personlig hygien och bevattning av grödor.

Sanitära förhållanden har också förbättrats avsevärt. Tillgång till sanitet har utvidgats, och säkra och hygieniska toalettanläggningar har byggts i både städer och landsbygdsområden. Sanitetsinfrastrukturen är tillgänglig för alla och uppfyller höga hygienstandarder. Ingen människa behöver längre leva utan grundläggande sanitära förhållanden.

Denna framtid präglas av en ökad medvetenhet om vattenhantering och sanitet hygien. Utbildning om vattenresurshantering, sanitet, hygien och förebyggande av vattenburna sjukdomar är en integrerad del av samhällets normer. Människor har kunskapen att hantera vattenresurser på ett hållbart sätt och att skydda sig själva från sjukdomar genom god hygien.

Rent vatten och sanitet är en grundläggande grund för hälsa och välbefinnande. Sjukdomar som orsakas av bristande vatten och dålig sanitet har minskat markant. Människor lever ett friskare liv och har bättre förutsättningar att arbeta och utbilda sig. Sjukvårdskostnaderna har minskat och livskvaliteten har förbättrats för alla.

Denna värld präglas av en hållbar vattenhantering och respekt för ekosystem. Vattendrag, sjöar och hav är skyddade och bevarade för att säkerställa en hållbar tillgång till vatten för framtida generationer. Genom att skydda och återställa vattenmiljöer har vi skapat en balans mellan mänskliga behov och bevarande av naturen.

Samhället är självförsörjande när det gäller rent vatten och sanitet. Lokala vattenprojekt och samarbete har stärkts för att möta specifika behov och utmaningar i olika regioner. Invånarna är engagerade i vattenförvaltning och tar ansvar för att bevara och skydda vattenresurserna.

Denna värld präglas av rättvisa och inkludering. Rent vatten och sanitet är tillgängligt för alla, oavsett kön, ålder eller socioekonomisk bakgrund. Ojämligheter har minskat och alla individer har lika möjligheter att leva ett hälsosamt och värdigt liv.

Genom att uppnå det övergripande målet och alla undermål inom hållbarhetsområde 6 har vi skapat en värld där rent vatten och sanitet är en grundläggande rättighet som säkerställer hälsa, välbefinnande och hållbar utveckling för alla

Mål 7 **är uppfyllt.**

Året är 2030 och världen har uppnått det övergripande målet och alla undermål inom hållbarhetsområde 7, Hållbar energi för alla. Mänskligheten har skapat en värld där tillgången till hållbar energi är universell och där energiförbrukningen är klimatneutral och resurssnål.

En revolutionerande förändring har skett inom energisektorn. Genom att prioritera investeringar i förnybar energi och energieffektivitet har vi minimerat vår beroende av fossila bränslen och minskat koldioxidutsläppen. Sol-, vind-, vatten- och bioenergi utgör nu huvuddelen av den globala energimixen.

Alla samhällen har tillgång till pålitlig och hållbar energi. Rent och förnybart energiutbud är tillgängligt för alla, oavsett om de befinner sig i städer eller på landsbygden. Elektricitet är tillgänglig för att driva hushåll, skolor, sjukhus och företag, och energifattigdom har utrotats.

Energisektorn är decentraliserad och diversifierad. Småskaliga förnybara energikällor finns spridda över hela världen, vilket minskar sårbarheten för störningar och ökar lokal självförsörjning. Människor har tillgång till energisystem som är anpassade till deras specifika behov och geografiska förutsättningar.

Energiutveckling är hållbar och miljövänlig. Enerkiproduktion och -konsumtion är resurssnål och minimerar negativa miljöeffekter. Åtgärder för energieffektivisering har genomförts inom industri, byggnader, transporter och andra sektorer för att optimera energianvändningen och minska slöseri.

Denna framtid präglas av en stark medvetenhet om energianvändning och klimatförändringar. Människor har utbildats om hållbar energi och energieffektivitet, vilket har skapat en kultur av ansvarsfullt energibeteende. Energibesparingar och återvinning är en naturlig del av vardagen, och koldioxidutsläppen har minskat avsevärt.

Energisektorn är också en katalysator för ekonomisk tillväxt och sysselsättning. Utbyggnaden av förnybar energi har skapat miljontals nya jobb inom produktion, installation, underhåll och forskning och utveckling. Lokala och regionala energisystem har främjat ekonomisk utveckling och skapat nya möjligheter för företag och entreprenörer.

Denna värld präglas av en globalt samarbete för hållbar energi. Länder och regioner arbetar tillsammans för att dela kunskap, teknologi och resurser för att främja förnybar energi och hållbar utveckling. Energisamarbeten och partnerskap har stärkts för att möta de globala utmaningarna med energiförsörjning och klimatförändringar.

Genom att uppnå det övergripande målet och alla undermål inom hållbarhetsområde 7 har vi skapat en värld där hållbar energi är tillgänglig för alla, att klimatförändringar minimeras och ekonomisk tillväxt går hand i hand med miljöskydd.

Mål 8

är uppfyllt.

Året är 2030 och världen har uppnått det övergripande målet och alla undermål inom hållbarhetsområde 8. Anständiga arbetsvillkor och ekonomisk tillväxt. Mänskligheten har skapat en värld där människor kan arbeta under värdiga förhållanden och ekonomisk tillväxt sker på ett hållbart och inkluderande sätt.

Arbetet för anständiga arbetsvillkor har lett till att exploatering och ojämlikheter på arbetsmarknaden har minskat avsevärt. Alla arbetstagare har tillgång till rättvisa och säkra arbetsförhållanden. Slaveri, barnarbete och tvångsarbete har utrotats och mänskliga rättigheter respekteras fullt ut.

Arbetstagares rättigheter och förmåner har stärkts. Löner är rättvisa och motsvarar arbetets värde. Arbetstiden är rimlig och anpassad till hälsa och välbefinnande. Arbetstagare har rätt till socialt skyddsnät och socialförsäkringar som säkerställer trygghet vid sjukdom, arbetslöshet och pensionering.

Fackföreningsrättigheter är starka och kollektivförhandlingar spelar en central roll i att säkerställa anständiga arbetsvillkor. Arbetsmarknaden präglas av samarbete och dialog mellan arbetsgivare, arbetstagare och myndigheter. Alla har möjlighet att påverka arbetsförhållandena och delta i beslutsfattandet.

Ekonomisk tillväxt har skett på ett hållbart och inkluderande sätt. Ekonomiska system och politik främjar jämlikhet, rättvisa och hållbar utveckling. Investeringsströmmar har styrts mot sektorer som främjar socialt och miljömässigt ansvarstagande.

Entreprenörskap och innovation har blomstrat. Små och medelstora företag har fått stöd och möjligheter att växa. Affärsverksamhet bedrivs med hänsyn till sociala och miljömässiga aspekter. Hållbara företagsprinciper och ansvarsfullt företagande är normen snarare än undantaget.

Ingen människa lever i extrem fattigdom. Arbetslösheten har minskat markant och tillgången till anständigt arbete har ökat. Inkomstskillnaderna har minskat och alla har tillgång till resurser och möjligheter för att leva ett värdigt liv.

Denna framtid präglas av en stark solidaritet och samarbete mellan länder och sektorer. Globala partnerskap främjar utbyte av kunskap, teknologi och resurser för att främja ekonomisk tillväxt och anständiga arbetsvillkor över hela världen.

Genom att uppnå det övergripande målet och alla undermål inom hållbarhetsområde 8 har vi skapat en värld där arbete är en källa till värdighet och ekonomisk tillväxt är hållbar och inkluderande för alla.

Mål 9

är uppfyllt.

Året är 2030 och världen har uppnått det övergripande målet och alla undermål inom hållbarhetsområde 9, Hållbar industri, innovationer och infrastruktur. Mänskligheten har skapat en värld där industriell utveckling och infrastrukturfrämjande sker på ett hållbart och innovativt sätt.

Industrin har genomgått en omfattande transformation mot hållbarhet. Företag har antagit hållbara produktionsmetoder och minimerat sin påverkan på miljön. Koldioxidutsläppen har minskat drastiskt och resursanvändningen är effektiv och cirkulär. Återvinning och återanvändning är integrerade i produktionsprocessen, vilket minskar avfall och främjar en cirkulär ekonomi.

Innovation och teknologi spelar en nyckelroll i den hållbara utvecklingen. Forskning och utveckling har drivits framåt för att hitta innovativa lösningar på globala utmaningar. Tekniker som artificiell intelligens, robotik och Internet har tillämpats för att optimera produktionen och öka effektiviteten. Digitalisering och automatisering har skapat en mer anpassningsbar och hållbar industri.

Infrastrukturen har moderniserats och anpassats till hållbarhetsprinciper. Hållbara transportsystem, inklusive snabb och pålitlig kollektivtrafik, har minskat beroendet av privata fordon och minimerat trafikstockningar och föroreningar. Infrastruktur för förnybar energi, som sol- och vindkraftparker samt energilagringssystem, är väl utbyggd och säkerställer tillgång till ren och pålitlig energi.

I denna framtid är samhällen välanslutna och integrerade. Digitalisering och bredbandsinfrastruktur har ökat tillgången till information och möjliggjort fjärrarbete och distansutbildning. Ingenjörskonst och innovation har även förbättrat tillgången till ren vattenförsörjning, sanitet och grundläggande infrastruktur i avlägsna och underutvecklade områden.

Hållbar industri, innovationer och infrastruktur har inte bara främjat ekonomisk tillväxt, utan även socialt välbefinnande och jämlikhet. Fler jobbtillfällen har skapats inom den hållbara sektorn, och en diversifierad arbetsstyrka med inkluderande möjligheter har blomstrat. Samtidigt har det varit en prioritering att inkludera marginaliserade grupper, såsom kvinnor och ungdomar, i den tekniska och industriella utvecklingen.

Denna värld präglas av ett starkt globalt samarbete och partnerskap. Länder och företag samarbetar för att dela kunskap, teknologi och resurser för att främja hållbar industri och innovativa lösningar. Utbildning och kapacitetsbyggande är centrala för

att säkerställa att människor har de färdigheter som krävs för den snabbt föränderliga arbetsmarknaden.

Genom att uppnå det övergripande målet och alla undermål inom hållbarhetsområde 9 har vi skapat en värld där industriell utveckling och infrastrukturfrämjande går hand i hand med hållbarhet och innovation, vilket leder till en blomstrande och hållbar framtid för alla.

Mål 10 **är uppfyllt.**

Året är 2030 och världen har uppnått det övergripande målet och alla undermål inom hållbarhetsområde 10, Minskad ojämlikhet. Mänskligheten har skapat en värld där ojämlikheter har minskat och alla människor har lika möjligheter till ett värdigt och meningsfullt liv.

Ett av de viktigaste framstegen har skett inom ekonomisk jämlikhet. Genom att främja en rättvis och inkluderande fördelning av resurser och välbefinnande har klyftorna mellan rika och fattiga minskat avsevärt. Sociala skyddsnät och progressiva skattesystem har införts för att säkerställa att alla har tillgång till grundläggande tjänster och förmåner.

Utbildning har spelat en central roll i att minska ojämlikheter. Kvalitetsutbildning har blivit tillgänglig för alla, oavsett socioekonomisk bakgrund eller geografisk plats. Inga barn står utan skolgång, och utbildning betraktas som en grundläggande mänsklig rättighet. Möjligheter att utbilda sig har utvidgats genom digital teknik och innovativa undervisningsmetoder.

Kvinnors och flickors rättigheter har prioriterats, och jämställdhet är normen. Genom att främja kvinnors deltagande i arbetslivet och i beslutsfattande positioner har kvinnor fått ökad ekonomisk självständighet och inflytande. Lönegapet har minskat, och könsdiskriminering har aktivt bekämpats på alla nivåer av samhället.

Minskad ojämlikhet har även uppnåtts genom social inkludering och rättvisa. Människor med funktionsnedsättningar, etniska minoriteter och andra marginaliserade grupper har fått lika möjligheter och skydd mot diskriminering. Deras röster hörs och deras behov beaktas i beslutsfattande processer.

Hälsa och välfärd har blivit universella rättigheter. Tillgången till hälso- och sjukvård av hög kvalitet har utvidgats till alla människor, oavsett deras socioekonomiska status. Inga människor lider längre av bristande tillgång till grundläggande hälsovård eller livsviktiga mediciner.

Samhället präglas av inkludering, respekt och solidaritet. Mänskliga rättigheter respekteras och skyddas, och rättsväsendet är opartiskt och rättvist. Ingen

diskrimineras på grund av sin identitet eller bakgrund, och alla människor har möjlighet att delta och påverka samhället.

Denna framtid präglas av globalt samarbete och partnerskap. Länder och organisationer arbetar tillsammans för att främja social rättvisa och jämlikhet över nationsgränserna.

Ekonomiska och tekniska resurser fördelas på ett rättvist sätt, och rika länder stödjer aktivt de fattigare länderna i deras strävan efter att minska ojämlikheten och främja hållbar utveckling.

Genom att uppnå det övergripande målet och alla undermål inom hållbarhetsområde 10 har världen skapat en mer rättvis och inkluderande framtid för alla. Ojämlikheter har minskat, och alla människor har lika möjligheter att blomstra och bidra till samhället på sina egna unika sätt.

Mål 11

är uppfyllt.

Städer har genomgått en radikal förvandling för att bli hållbara. Genom att fokusera på kollektivtrafik och hållbara transportsystem har utsläppen från privatbilar minskat betydligt. Städernas infrastruktur har optimerats för att främja hållbar mobilitet, med välutvecklade cykelvägar och gångstråk. Grönområden har integrerats i stadsmiljön, vilket inte bara bidrar till bättre luftkvalitet utan också främjar fysisk aktivitet och välbefinnande.

Energiförsörjningen i städerna är nu huvudsakligen baserad på förnybara källor. Solpaneler och vindkraftverk pryder taken och fasaderna på byggnaderna och förser städerna med ren och hållbar energi. Energisnåla tekniker och energieffektivitet har också implementerats, vilket har minskat energiförbrukningen och koldioxidutsläppen betydligt.

Stadsplaneringen har genomsyrats av principerna om social rättvisa och inkludering. Alla invånare har tillgång till prisvärda bostäder av hög kvalitet och grundläggande infrastruktur. Slumområden har omvandlats till välordnade och välmående samhällen, där invånarna ges möjlighet att delta i beslutsfattandet och utvecklingen av sitt område.

Hållbara städer främjar också lokal produktion och hållbara konsumtionsmönster. Genom att främja lokala företag och jordbruk stimuleras ekonomisk tillväxt och

skapandet av arbetstillfällen. Invånare uppmuntras att göra medvetna och hållbara val i sin konsumtion, vilket minskar avfallet och främjar en cirkulär ekonomi.

Städerna har blivit centrum för kulturellt utbyte och innovation. Kulturell mångfald och kreativitet frodas, och människor från olika bakgrunder och discipliner samarbetar för att lösa gemensamma utmaningar. Innovativa teknologier och digitalisering har integrerats för att förbättra stadsförvaltning, serviceleverans och kommunikation mellan invånare och myndigheter.

Hållbara städer och samhällen är också motståndskraftiga mot klimatförändringar och naturkatastrofer. Anpassningsåtgärder har vidtagits för att skydda städerna mot översvämningar, stormar och andra klimatrelaterade risker. Invånarna är väl förberedda och har tillgång till nödvändiga resurser och infrastruktur för att hantera och återhämta sig från eventuella påfrestningar.

I denna framtid har världens städer och samhällen förvandlats till levande och hållbara platser där människor trivs, samarbetar och lever i harmoni med naturen. Genom att uppnå målen inom hållbarhetsområde 11 har världen skapat en framtid där stadslivet präglas av hållbarhet, inkludering och möjligheter för alla

Mål 12

är uppfyllt.

En av de viktigaste förändringarna är övergången till förnybar energi och hållbara produktionsmetoder. Sol- och vindkraftsanläggningar är vanliga och ersätter de fossila bränslen som tidigare var huvudsakliga energikällor. Genom att minska utsläppen har vi lyckats bromsa klimatförändringarna och skapa en renare och hälsosammare miljö för människor och natur.

Inom tillverkningssektorn har cirkulär ekonomi blivit normen. Produkter designas med tanke på återvinning och återanvändning. Materialen som används är biologiskt nedbrytbara eller återvunna. Genom att förlänga produkternas livslängd och minska avfallet har vi lyckats minska påverkan på miljön och spara resurser.

Människors konsumtionsvanor har också förändrats radikalt. Med ökad medvetenhet om miljökonsekvenserna av våra val är ansvarsfull konsumtion och etiska val standarden. Konsumenter prioriterar produkter som är tillverkade på ett rättvist sätt, utan utnyttjande av arbetskraft eller skadlig påverkan på miljön. Detta har lett till att företag har omstrukturerat sina verksamheter för att bli mer hållbara och socialt ansvarstagande.

Den globala fattigdomsnivån har minskat avsevärt då ekonomisk tillväxt har skett på ett hållbart och inkluderande sätt. Genom att främja en rättvis fördelning av resurser och utbildning har vi lyckats minska ojämlikheter och ge alla människor möjlighet att leva ett värdigt liv.

Samhället har blivit mer medvetna om vikten av att skydda och bevara naturresurserna. Skogar, hav och biologisk mångfald återhämtar sig tack vare ett effektivt naturvårdsarbete. Genom att skydda ekosystemen och bevara hotade arter har vi säkerställt att den biologiska mångfalden fortsätter att berika vår planet.

I denna hållbara framtid har människor lärt sig att leva i harmoni med naturen. Vi har insett att vår överlevnad och välbefinnande är beroende av en balans mellan mänskliga behov och planetens resurser. Genom att följa de mål som fastställts inom Agenda 2030 har vi skapat en bättre och hållbar värld för framtida generationer.

En lokal personlig berättelse från år 2030 – Konsumtion och Produktion

Min hemstad har ändrat skepnad under en femårsperiod. Man har gjort en varsam men väl synlig förändring. De stora affärskomplexen har delats i mindre enheter eftersom det mesta av överflödsvarorna har försvunnit ur produktionen. De dominerande affärerna är fortfarande kvar men deras varusortiment har krympt från kanske 20 000 artiklar till 7 000.

På de utrymmen som blivit lediga har tidigare okända verksamheter tagit plats. Secondhand har blivit så stort att det finns specialbutiker för dam, herr, och barn både kläder och skor. Ibland anger man till och med att butikerna säljer med inriktning på vissa åldrar.

Möbel, inredning, fritid, sport, musik och djuraffärer för begagnade grejor har växt upp som svampar ur jorden. 2024 fanns det i min stadsdel en enda stor second-hand-butik som sålde allt och dessutom betjänar flera förorter. Idag har

verksamheten ökat till minst 25 butiker.

Andra verksamheter som har tillkommit är butiker som utför reparationer och ändringar med inriktning på möbler, elektronik, skor och kläder. Detta beror på att produktionen har fått högre krav om hållbarhet och möjlighet att reparera varor man säljer. Man ser också företag i centrum som tar hand om olika sorters avfall, även miljöfarligt och transporterar det till närmaste återvinningscentral. Dessa är nu också helt förändrade i sitt omhändertagande.

Någonting annat som man inte kan undgå att se är butiker där man hyr ut allt från verktyg till speciella redskap och maskiner.

Ett annat tecken på en tid med nya värderingar är att man överallt ser uppmaningar om att inte köpa mer livsmedel än man behöver. I de stora affärerna dyker det ständigt upp påminnelser om detta och man har nu samma kilopris oavsett storleken på förpackningen. Förpackningarna har också markant ändrat form och färger och är nu helt gjorda i återvinningsbart material. Även på restauranger frågar man numera gäster om portioners storlek..

Reklam med uppmaningen "att köp dig lycklig" har nästan upphört och ersatts av konsumentinformation och livsstilskampanjer för nya värderingar om vår konsumtion. Vi uppmanas att vara minimalister i vårt sätt att leva.

På vägarna har biltrafiken och i synnerhet långtradare minskat kraftigt och i städerna har gågator och gröna ytor ökar betydligt. Även i hamnar och på flygplatser är trafiken betydligt mindre samtidigt som kollektivtrafik byggs ut och ökas allt mer.

I hemmen har man en standard som har anpassats till den nya andan och man har på kort tid vant sig vid tanken att boendet också ska anpassas till människors situation och behov.

Ute på landsbygden har det också skett en förändring i fråga om samhällets service. Man har bestämt sig för att medborgare bara i undantagsfall ska ha mer än ett visst antal kilometer till sjukvård, apotek, bank och livsmedelsaffärer.

En global berättelse – Konsumtion och Produktion – Kenya

I kustområden har många miljoner människor kunnat återuppta det kustnära fisket, som har varit deras försörjning i generationer. Fiskbestånden var nära kollaps i början av 2020-talet. Människor har återigen börjat med småskalig tillverkning av vardagsartiklar och likaså är fler sysselsatta i mindre jordbruk som nu dominerar landsbygden. Det har betytt ett stort uppsving för de lokala marknadsplatserna.

En liter mjölk kostade tidigare ungefär lika mycket som i Sverige, trots att en arbetare i Sverige per timme tjänade vad en arbetare i Kenya kan hoppas tjäna per vecka. Nu har priserna jämnats ut tack vare att fler fått rättigheter att bruka jorden, bättre metoder, redskap och infrastruktur så att jordbrukare också kan sälja sina produkter på andra platser och med andra villkor. Man har också skapat en fredlig samexistens inom länder.

Befolkningen var tidigare en av världens fattigaste, trots att det finns både guld och diamanter i marken och jorden är bland de bördigaste i Afrika. När naturresurser ska utvinnas på ett hållbart sätt, kemikalier och avfall ska hanteras på ett ansvarsfullt sätt, så tappade utländska investerare intresset för många verksamheter i fattiga länder. När länderna och det egna folket drev verksamheter utvecklades landet och befolkningen. Vinsterna stannade därigenom inom landet.

Man lyckades också bromsa den informella sektorn. Nu har arbetarna mer makt över sin egen situation och därigenom undviker man att låsa fast människor med låg utbildning i dåligt betalda jobb.

Ägandet av resurser och rättigheter att utvinna dessa har också förändrats och därigenom har outnyttjade naturresurser som tidigare sågs som en orsak till resursbrist vänts till vinster både för enskilda och samhället.

Den kortsiktiga girigheten var en gång på väg att beröva den afrikanska befolkningen rätten att ta del av kontinentens ofantliga rikedomar, men genom att uppfylla målsättningarna i Agenda 2030 har man utvecklat sina samhällen så att en värdig

levnadsstandard sprider sig till allt fler.

Man har kunnat förverkliga gamla tankar om att "Det finns inga ursäkter för att Afrikas befolkning och miljö än en gång ska bekosta omvärldens behov av råvaror och billiga konsumtionsvaror".

Den ojämlika maktfördelningen, när det gäller produktionen, som gällde i nästan alla fattiga länder, har varit stora problem. Det betyder inte bara att människor är fattiga, utan även att ojämlikheten i sig utestänger de fattiga från utveckling genom att koncentrera resurserna till samhällseliten.

De flesta afrikanska stater är redan i utgångsläget långt mer ojämlika än i synnerhet de europeiska. En stor anledning till detta är det stora informella arbetslivet (svartjobb) och en omfattande korruption. Hur resurser koncentreras beror alltså inte på laglig och legitim utveckling med snedfördelning av resurserna. I Kenya kunde man till exempel 2013 inte redovisa ungefär 30 procent av föregående års statsbudget.

Ineffektiviteten och rofferiet har varit så omfattande att det är svårt att förstå kenyanernas tålamod med de styrande. I Kenya har idéer om omfördelning och utjämning aldrig haft något starkt fäste.

När man uppfyllde målbeskrivningarna och redovisningssystemet enligt Agenda 2030, inom Konsumtion och Produktion, betydde det en klar uppgång av levnadsstandarden för den fattigaste delen av befolkningen och länderna blev också rikare och kunde förbättra sin infrastruktur.

Mål 13

är uppfyllt.

Året är 2030 och världen har lyckats uppnå det övergripande målet och alla undermål inom hållbarhetsområde 13, Bekämpa klimatförändringar. Mänskligheten har tagit avgörande steg för att minska utsläppen av växthusgaser, anpassa sig till klimatförändringar och skydda planeten för framtida generationer.

Genom ambitiösa åtgärder och internationellt samarbete har världen övergått till en kolneutral ekonomi. Förnybara energikällor har blivit den främsta energikällan och

utvecklingen av fossilbränslefria teknologier har revolutionerat energisektorn. Sol- och vindkraft har utvidgats i stor skala och nya innovationer inom hållbara energisystem har introducerats. Tack vare dessa ansträngningar har koldioxidutsläppen minskat avsevärt och klimatförändringarna bromsats upp.

Samtidigt har anpassningsåtgärder vidtagits för att hantera konsekvenserna av klimatförändringar. Kustsamhällen har stärkt sina skydd mot stigande havsnivåer och stormar, med innovativa ingenjörskonstruktioner och naturliga lösningar som mangroveträsk och kustrestaurering. Jordbrukssystem har blivit mer motståndskraftiga genom att använda smarta bevattningsmetoder, toleranta grödor och hållbara jordbruksmetoder som minskar sårbarheten för torka och extrema väderförhållanden.

Internationellt samarbete har spelat en central roll i att bekämpa klimatförändringar. Länder har aktivt arbetat tillsammans för att minska utsläpp och dela teknologi och kunskap. Globala avtal och överenskommelser har stärkts för att säkerställa att alla länder tar sitt ansvar för att minska klimatpåverkan. Ekonomiskt stöd har också tillhandahållits till utvecklingsländer för att hjälpa dem att anpassa sig till klimatförändringar och övergå till hållbara utvecklingsmodeller.

I denna framtid har medvetenheten om klimatförändringar och hållbarhet genomsyrat samhället i stort. Medborgarna har blivit aktiva agenter för förändring och har anpassat sina livsstilar för att minska sin egen klimatpåverkan. Gröna initiativ och hållbara val är integrerade i vardagen, från att välja kollektivtrafik och eldrivna fordon till att minska avfall och konsumera mer hållbart.

Det finns också en nyvunnen respekt och förståelse för naturen och dess betydelse för planetens hälsa. Skogar har återplanterats och bevarats, vilket bidrar till att absorbera koldioxid och skydda biologisk mångfald. Naturliga ekosystem har återhämtat sig och djurlivet har fått en chans att frodas igen.

Genom att uppnå målen inom hållbarhetsområde 13 har världen tagit stora kliv mot att bevara planeten för framtida generationer. Klimatförändringar är inte längre en hotfull dystopi, utan snarare en framgångssaga om mänsklighetens förmåga att göra positiva förändringar och skapa en hållbar framtid för alla.

Mål 14

är uppfyllt.

Året är 2030 och världen har lyckats uppnå det övergripande målet och alla undermål inom hållbarhetsområde 14, Hav och marina resurser. Mänskligheten har tagit avgörande steg för att skydda och bevara våra hav och marina ekosystem, vilket har resulterat i en hållbar och blomstrande havsmiljö.

Genom att aktivt bekämpa överfiske och skydda hotade arter har fiskbestånden återhämtat sig. Hållbart fiske har införts över hela världen, med strikta regler och övervakningssystem för att säkerställa att fiskeresurserna används på ett ansvarsfullt sätt. Fiskeriindustrin har omvandlats till en modell för hållbarhet och har blivit en viktig drivkraft för ekonomisk utveckling och lokal sysselsättning.

Plastföroreningarna har minskat dramatiskt. Genom att införa effektiva återvinnings- och avfallshanteringssystem har mängden plastavfall som hamnar i haven minskat avsevärt.

Forskning och innovation har lett till framsteg inom biologisk nedbrytning av plast och utveckling av miljövänliga alternativ till engångsprodukter.

Skyddet av kust- och marina livsmiljöer har intensifierats. Kustområden och korallrev har återställts och skyddats för att bevara den biologiska mångfalden och ekosystemens funktion. Genom att skapa marina reservat och skyddade områden har hotade arter och deras livsmiljöer fått en möjlighet att återhämta sig och trivas.

Hållbar turism har blivit normen i kustområden och på öar runt om i världen. Turistnäringen har anpassat sig till hållbara praxis och resenärer väljer aktivt att stödja resor som främjar bevarande av havsmiljön. Respekten för havet och dess sårbarhet har genomsyrat turismsektorn, och besökare uppmuntras att utforska och njuta av havet på ett sätt som är hållbart och ansvarsfullt.

Forskning och innovation spelar en avgörande roll för att skydda och bevara havet. Vetenskapliga upptäckter och teknologiska framsteg har möjliggjort för oss att bättre förstå havens ekosystem och deras koppling till klimatet. Samarbete mellan forskare, myndigheter och civilsamhället har främjat kunskapsutbyte och implementering av åtgärder för att bevara och återställa havsmiljön.

I denna framtid präglas våra hav av renhet, biologisk mångfald och balans. De spelar en central roll för planetens hälsa och bidrar till att reglera klimatet, förse oss med mat och erbjuda en riklig källa till naturupplevelser och resurser. Genom att uppnå målen inom hållbarhetsområde 14 har världen säkerställt att våra hav och marina resurser kan fortsätta att stödja livet på jorden i generationer framöver.

Mål 15

är uppfyllt.

Genom att återställa skogar, våtmarker och andra naturliga livsmiljöer har vi återhämtat oss från förlusten av biologisk mångfald och ekosystemtjänster. Skogsavverkning har minskat avsevärt och skogar har fått möjlighet att växa och frodas igen. Genom att återplantera träd och bevara naturliga livsmiljöer har vi återställt ekosystemens balans och främjat biologisk mångfald.

Djurens och växternas artrikedom har skyddats och främjats. Hotade arter har fått en chans att återhämta sig genom att deras livsmiljöer har skyddats och deras habitat har återställts. Strikt reglering av illegal handel med hotade djur och växter har minskat efterfrågan och bevarat de unika arter som vår planet har att erbjuda.

Hållbara jordbruksmetoder har införts över hela världen för att skydda den biologiska mångfalden och bevara jordens fruktbarhet. Genom att främja ekologiskt jordbruk, använda naturliga metoder för skadedjursbekämpning och bevara genetiskt mångfaldiga grödor har vi säkerställt en hållbar livsmedelsproduktion samtidigt som vi skyddar naturen.

Samhällen har blivit medvetna om vikten av biologisk mångfald och har aktivt bidragit till dess bevarande. Utbildning och medvetenhet har spridits och människor har blivit medvetna om det direkta sambandet mellan biologisk mångfald och deras eget välbefinnande. Genom att anamma hållbart levnadssätt och respektera naturen har människor blivit en del av lösningen på att bevara vår planets unika livsmångfald.

Forskning och innovation har spelat en avgörande roll i att bevara ekosystem och den biologiska mångfalden. Genom att utveckla avancerade teknologier och metoder har vi fått bättre förståelse för ekosystemens komplexitet och dess betydelse för vår planets överlevnad. Samarbete mellan forskare, myndigheter och civilsamhället har främjat kunskapsutbyte och implementering av åtgärder för att skydda och bevara den biologiska mångfalden.

I denna framtid präglas vår planet av riklig biologisk mångfald och levande ekosystem. Vi lever i harmoni med naturen och erkänner att vår egen välfärd är beroende av den biologiska mångfalden. Genom att uppnå målen inom hållbarhetsområde 15 har vi säkerställt att vårt ekosystem fortsätter att ge oss livsnödvändiga tjänster och att den biologiska mångfalden frodas för framtida generationer att uppleva och njuta av.

Mål 16

är uppfyllt.

Demokrati nämns inte uttryckligen under mål 16, men kan anses vara en nyckel till ett fredligt och väl fungerande samhälle. Sverige placerar sig högt i internationella mätningar med väl fungerande institutioner och ett fritt civilsamhälle.

Året är 2030 och världen har lyckats uppnå det övergripande målet och alla undermål inom hållbarhetsområde 16, Fredliga och inkluderande samhällen. Mänskligheten har gjort enorma framsteg när det gäller att skapa fredliga och rättvisa samhällen där alla människor kan leva i harmoni och med respekt för varandra.

Konflikter och våld har minskat drastiskt runt om i världen. Genom diplomati, dialog och fredsförhandlingar har nationer funnit hållbara lösningar på sina konflikter. Investeringar i förebyggande av konflikter och fredsupprätthållande åtgärder har gett positiva resultat, och människor kan nu känna sig trygga och säkra i sina samhällen.

Rättvisa och inkludering har blivit kärnvärden i samhällen över hela världen. Diskriminering, ojämlikhet och orättvisor har aktivt bekämpats. Genom att främja mänskliga rättigheter och jämlikhet har samhällen blivit mer inkluderande och respektfulla mot alla individer oavsett kön, etnicitet, religion eller sexuell läggning. Människor har tillgång till lika möjligheter och rättigheter och kan leva sina liv fritt och med stolthet över sin identitet.

Bekämpning av korruption och organiserad brottslighet har stått högt på agendan. Genom att stärka rättssystemet och genomföra effektiva åtgärder mot korruption har samhällen blivit mer transparenta och ansvariga. Människor har förtroende för sina institutioner och känner sig trygga i att rättvisa kommer att skipas.

Utbildning och kunskap har varit nyckelfaktorer för att bygga fredliga och inkluderande samhällen. Genom att investera i utbildning av hög kvalitet och livslångt lärande har människor fått de verktyg de behöver för att bidra till samhällets utveckling. Utbildning har främjat tolerans, respekt och förståelse för olika kulturer och perspektiv, och har skapat en atmosfär av samarbete och fred.

Civilsamhället och ungdomen har spelat en avgörande roll i att forma fredliga och inkluderande samhällen. Genom att engagera sig i politiska processer, bidra till samhällsutveckling och föra fram sina röster har de varit med och skapat förändring.

Deras energi, kreativitet och visioner har inspirerat andra och bidragit till en positiv förändring i samhället.

I denna framtid präglas världen av fred, rättvisa och inkludering. Människor lever i harmoni med varandra och med planeten. Genom att uppnå målen inom hållbarhetsområde 16 har vi skapat en grund för en hållbar och fredlig framtid där alla människor kan trivas och blomstra. Jag vaknar upp till ljudet av fågelsång utanför mitt fönster och känner mig omedelbart lugn. Det är en värld där Mål 16 har uppnåtts, och fred och rättvisa är en integrerad del av vår vardag. I mitt samhälle är konflikter och våld ett minne blott, och människor lever sida vid sida i harmoni och ömsesidig respekt.

Personlig berättelse

Jag går ut på gatan och möts av leenden och glada hälsningar från mina grannar. Vårt samhälle är mångfaldigt och inkluderande, och vi omfamnar olikheter som berikar våra liv. Vi firar våra unika kulturer, traditioner och språk, och vi lär oss av varandra för att skapa en starkare gemenskap.

Våra institutioner är transparenta och ansvariga. Korruption och maktmissbruk är ett minne blott, och vi har fullt förtroende för våra ledare och beslutsfattare. Våra institutioner arbetar för att tjäna oss, med medborgarinflytande och deltagande som grundläggande principer. Vi har tillgång till rättssäkerhet och vet att rättvisa kommer att skipas oavsett vår bakgrund eller ekonomiska ställning.

Jag går till mitt jobb och känner mig trygg på arbetsplatsen. Arbetsförhållandena är rättvisa och jämlika. Ingen diskrimineras eller utnyttjas, och vi arbetar tillsammans mot gemensamma mål. Vi har tillgång till utbildning och möjligheter till kompetensutveckling, vilket hjälper oss att förverkliga våra drömmar och bidra till samhällets framsteg.

På kvällen deltar jag i ett lokalt samhällsmöte där vi diskuterar viktiga frågor som påverkar oss alla. Våra röster är värdefulla och lyssnas på, och vi har möjlighet att

påverka de beslut som tas. Det är en atmosfär av samarbete och öppen dialog, där vi strävar efter att hitta lösningar som gynnar alla.

När jag går och lägger mig på kvällen känner jag tacksamhet över att få leva i en värld där Mål 16 har uppnåtts. Jag vet att mina barn och kommande generationer kommer att ärva en värld präglad av fred, rättvisa och inkludering. Vi har byggt en hållbar grund för utveckling och framtidstro.

Att leva i en värld där Mål 16 är uppnått innebär att vi kan utveckla vår fulla mänskliga potential, frigöra vår kreativitet och bygga starkare gemenskaper. Det är en värld där vi respekterar varandra och tar ansvar för vår planet. Det är en värld där vi inte bara överlever, utan trivs och blomstrar tillsammans.

Mål 17

är uppfyllt.

Året är 2030 och världen har tagit stora steg mot att uppnå målen för hållbar utveckling. Länder runt om i världen har förstått att förverkligandet av dessa mål kräver globalt samarbete och ömsesidigt stöd. En ny era av partnerskap och solidaritet har uppstått för att forma en bättre framtid för alla. Låt oss följa med på en resa och utforska samhället år 2030 utifrån de olika målen.

Målet att hjälpa länderna att organisera sina inkomster genom skatter har visat sig vara en framgång. Genom ökad global samverkan har utvecklingsländerna förbättrat sin förmåga att generera inkomster på ett rättvist och hållbart sätt. Andra länder har varit ivriga att stödja dem i denna strävan och har delat med sig av sin kunskap och expertis.

Utvecklade länder har stått fast vid sina löften att ge offentligt bistånd till utveckling. Med ett mål om att ge minst 0,20% av sin BNI till de minst utvecklade länderna har de bidragit till att minska ojämlikheten och främjat ekonomisk tillväxt och välfärd i dessa regioner.

Organiseringen av ekonomiska resurser till utvecklingsländerna har blivit mer diversifierad. Genom flera olika källor, såsom investeringar, handel och tekniköverföring, har utvecklingsländerna fått tillgång till nödvändiga resurser för sin utveckling. Det internationella samfundet har arbetat tillsammans för att underlätta detta stöd och garantera att det når fram dit det behövs som mest.

För att säkerställa en hållbar skuldsituation för utvecklingsländerna har en politik utformats som erbjuder ekonomisk hjälp för att hantera eventuella stora skulder. Denna politik har avlastat bördan för utvecklingsländerna och gett dem möjlighet att fokusera på sin ekonomiska tillväxt och sociala utveckling.

Regler som stödjer investeringar i de minst utvecklade länderna har införts och genomförts. Genom att skapa en gynnsam miljö för investeringar har dessa länder lyckats locka till sig både inhemsk och utländsk kapital. Detta har stimulerat deras ekonomier och bidragit till att minska fattigdom och ojämlikhet.

Samarbetet mellan nord och syd samt syd och syd har stärkts betydligt. Dessutom har trepartssamarbetet, där stat, arbetstagare och arbetsgivare samverkar, blivit en viktig del av kunskaps- och tekniköverföringen både inom och mellan länderna. Genom att dela kunskap och erfarenheter har utvecklingsländerna fått möjlighet att bygga upp sin kapacitet inom vetenskap, teknik och innovation.

Spridningen av miljövänlig teknik till utvecklingsländerna har ökat avsevärt. Genom att komma överens om gynnsamma villkor har de fått tillgång till och implementerat hållbara lösningar inom olika sektorer. Detta har inte bara gynnat miljön utan även främjat ekonomisk tillväxt och social välfärd.

De minst utvecklade länderna har fått omfattande stöd för att bygga ut sin vetenskapliga, tekniska och innovativa kapacitet. De har även ökat sin användning av information och kommunikationsteknik, vilket har öppnat nya möjligheter för utbildning, hälsa och ekonomisk tillväxt.

Det internationella stödet för att uppnå hållbar utveckling i utvecklingsländerna har ökat betydligt och har organiserats på ett effektivt sätt. Genom samarbete mellan nord och syd, syd och syd, samt trepartssamarbete har resurserna allokerats på ett sätt som ger maximal nytta och påverkan.

Ett rättvist och öppet handelssystem har etablerats mellan många länder och parter inom Världshandelsorganisationens ramar. Tydliga regler har garanterat att handeln gynnar alla länder och att det inte förekommer diskriminering. Exporten från utvecklingsländerna har fördubblats, vilket har bidragit till en rättvisare och mer balanserad global ekonomi.

Utvecklingsländerna har befriats från tullar och kvoter för att säkerställa att de kan delta fullt ut i världshandeln. Världshandelsorganisationens beslut har respekterats och utvecklingsländerna har fått möjlighet att utveckla och utöka sina handelsrelationer över hela världen.

Stabiliteten i den globala ekonomin har ökat. Genom att organisera politiken och uppnå enighet mellan länderna har man skapat en mer robust och motståndskraftig ekonomi. Detta har minskat risken för kriser och skapat en gynnsam miljö för ekonomisk tillväxt och välfärd.

Det respekteras att varje land självt får bestämma över sin politik för hållbar utveckling och att bekämpning av fattigdom måste anpassas till landets specifika förutsättningar. Det internationella samfundet har erkänt och stöttat denna självbestämmanderätt.

Partnerskapet för hållbar utveckling har stärkts mellan alla länder, och flera nya partnerskap har skapats mellan olika aktörer. Genom att organisera och utbyta kunskaper, teknik och ekonomiska resurser har man tagit ett stort steg mot att uppnå de hållbara utvecklingsmålen. Alla arbetar tillsammans för att skapa en bättre framtid för alla människor, särskilt i utvecklingsländerna.

Stödet för att utvecklingsländerna ska få bättre tillgång till aktuell och relevant information har ökat avsevärt. Informationen är tillgänglig och uppdelad efter exempelvis kön, inkomst, etnicitet och funktionsnedsättning för att säkerställa en inkluderande och rättvis distribution av kunskap.

Arbetet med att mäta framsteg mot hållbar utveckling har fortsatt att utvecklas. Det har skapats nya indikatorer som kompletterar BNP och ger en mer nyanserad bild av utvecklingsländernas framsteg. Stöd för statistikföring har erbjudits för att säkerställa att data samlas in på ett korrekt och tillförlitligt sätt.

I samhället år 2030 är samarbete, solidaritet och rättvisa grundpelare för en hållbar utveckling. Genom att uppfylla målen har världen skapat en plattform för att forma en framtid där inget land eller individ lämnas efter. En ny era av globalt partnerskap har banat vägen för en mer inkluderande, rättvis och hållbar värld för alla.

Den fria marknadens betydelse

Det var en gång en värld som hade satt upp ambitiösa mål för att uppnå hållbar utveckling. Dessa mål kallades Agenda 2030-hållbarhetsmålen och inkluderade allt från att bekämpa fattigdom och hunger till att främja jämställdhet och skydda miljön.

Men för att nå dessa mål krävdes en integrerad och omfattande ansträngning från hela samhället, inklusive den fria marknaden.

I denna värld var den fria marknaden en drivkraft för ekonomisk tillväxt och innovation. Företag och entreprenörer hade möjligheten att skapa värde och generera vinster genom att erbjuda produkter och tjänster som mötte konsumenternas behov. Men samtidigt var det viktigt att säkerställa att den fria marknaden fungerade i harmoni med de hållbarhetsmål som fastställts i Agenda 2030.

En av de mest påtagliga effekterna av den fria marknaden på genomförandet av Agenda 2030 var dess möjligheter att prioritera ekonomisk tillväxt och minska fattigdom. När företag investerade i lokala samhällen och skapade sysselsättning ökade levnadsstandarden och minskade ojämlikheten. Genom att erbjuda utbildning och yrkesutbildning till människor i utsatta situationer kunde den fria marknaden öka deras förmåga att integreras i ekonomin och därmed minska fattigdom och social utestängning.

En annan viktig roll som den fria marknaden spelade var att driva innovation och teknisk utveckling. Genom incitament som konkurrens och potentiella vinster uppmuntrades företag att hitta nya lösningar för att möta hållbarhetsutmaningarna. Till exempel kunde företag inom energisektorn investera i förnybara energikällor och energieffektivitetsteknik för att minska koldioxidutsläppen och bidra till att bekämpa klimatförändringarna. På samma sätt kunde företag inom livsmedelsindustrin arbeta för att minska matsvinnet och främja hållbara jordbruksmetoder för att bekämpa hunger och skydda ekosystemen.

Samtidigt var det nödvändigt att fastställa regler och ramar för den fria marknaden för att se till att den inte orsakade skada på miljön eller försvagade de sociala framsteg som gjorts. Regelverk kunde fastställas för att främja ansvarsfullt företagande och hållbar affärspraxis. Detta kunde inkludera regler för att minska föroreningar, främja mänskliga rättigheter och skydda arbetstagares välfärd. Genom att fastställa dessa regler kunde man säkerställa att den fria marknaden fungerade som ett verktyg för att nå hållbarhetsmålen och inte som ett hinder för dem.

Vetorättens betydelse -

Det var en gång ett land vid namn Progressia, som hade en stark demokratisk tradition och ett djupt engagemang för hållbar utveckling. Landet hade antagit Agenda 2030:s hållbarhetsmål och hade ambitiösa planer för att uppnå dem.

I Progressia var vetorätten en grundläggande princip inom deras demokratiska system. Varje medlem av landets parlament hade rätt att använda sin vetorätt för att blockera eller ändra förslag och beslut som lades fram för omröstning. Detta gav varje individ makt att påverka politiken och säkerställa att deras åsikter och intressen beaktades.

Trots att Progressia hade goda avsikter och stark politisk vilja att genomföra Agendas hållbarhetsmål, uppstod det utmaningar på grund av vetorätten. I parlamentet fanns det politiker som hade olika åsikter om vad som var bäst för landet och dess medborgare när det kom till hållbarhetsfrågor.

Vissa politiker var skeptiska till vissa åtgärder som krävdes för att uppnå hållbarhetsmålen. De ansåg att vissa åtgärder kunde vara kostsamma för ekonomin eller att de skulle påverka vissa intressen och branscher negativt. Därför använde de sin vetorätt för att stoppa eller försvaga förslag som främjade hållbar utveckling.

Ett exempel på detta var när regeringen föreslog att införa strängare regleringar för att minska avskogningen och bevara landets naturliga resurser. Denna åtgärd skulle ha bidragit till att uppnå hållbarhetsmålen om hållbar skogsförvaltning och bevarande av biologisk mångfald. Trots att majoriteten av parlamentet stödde förslaget, använde en minoritet sin vetorätt för att blockera det. Deras argument var att strängare regleringar skulle ha negativa konsekvenser för skogsindustrin och arbetstillfällen inom sektorn.

På grund av vetorätten och politisk oenighet stagnerade Progressias framsteg mot hållbarhetsmålen. Förslag och åtgärder som var nödvändiga för att främja ekologisk hållbarhet, social rättvisa och ekonomisk omställning hindrades eller fördröjdes på grund av politisk blockering.

Detta skapade frustration bland många medborgare och icke-statliga organisationer som var angelägna om att se verkliga framsteg mot hållbar utveckling. De mobiliserade sig och arbetade för att öka medvetenheten om vikten av att övervinna hinder och uppmuntra politiker att fatta beslut i linje med hållbarhetsmålen.

Efter en tid började det växa fram en bredare insikt om att vetorätten kunde vara en hämsko för Progressias framsteg mot hållbarhetsmålen. Politikerna insåg att det var

nödvändigt att hitta en balans mellan vetorätten och behovet av att agera för en hållbar framtid.

En omfattande debatt inleddes i landet, och medborgare, politiker och intressegrupper deltog aktivt. De diskuterade möjligheter till att omforma vetorätten för att säkerställa att hållbarhetsmålen prioriterades och genomfördes effektivt.

Efter en grundlig utvärdering beslutade Progressias parlament att införa vissa begränsningar för vetorätten när det gällde frågor som direkt påverkade hållbarhetsmålen. Det etablerades en process där vetorätten kunde övertrumfas av en kvalificerad majoritet om det fanns tillräckliga bevis för att åtgärderna var nödvändiga för att uppnå hållbarhet och långsiktig välfärd för medborgarna.

Genom att ändra vetorätten kunde Progressia ta avgörande steg framåt för att genomföra Agenda 2030:s hållbarhetsmål. Genom att balansera demokratiska principer med nödvändigheten av kollektiv handling och hållbar utveckling kunde landet ta itu med utmaningar och skapa en mer hållbar framtid för alla sina medborgare.

Berättelsen om Progressia betonar att vetorätten, även om den är en viktig demokratisk princip, kan påverka genomförandet av Agenda 2030:s hållbarhetsmål om den används som ett verktyg för politisk blockering. Det är viktigt att fortsätta diskutera och arbeta för att hitta rätt balans mellan demokrati och behovet av att agera för en hållbar framtid.

Länders suveränitet

Det var en gång en värld där ländernas suveränitet spelade en avgörande roll för genomförandet av Agenda 2030 och dess hållbarhetsmål. Agenda 2030 var en ambitiös global överenskommelse som syftade till att adressera de mest pressande utmaningarna i världen, inklusive fattigdom, ojämlikhet och klimatförändringar.

I denna värld var varje land suveränt och hade full kontroll över sina interna angelägenheter. Det innebar att varje lands regering hade befogenhet att fatta beslut om hur de skulle implementera och uppnå de olika hållbarhetsmålen i Agenda 2030. Detta skapade en utmaning eftersom vissa länder hade olika prioriteringar och resurser för att hantera hållbarhetsutmaningarna.

För vissa länder var hållbarhetsmålen högst prioriterade och de arbetade aktivt för att integrera dem i sin nationella politik. Dessa länder erkände vikten av att bekämpa fattigdom, främja utbildning, förbättra hälso- och sjukvårdssystemet och minska sin klimatpåverkan. De förstod att genom att uppnå dessa mål skulle de inte bara förbättra sina egna samhällen utan också bidra till en mer hållbar och rättvis värld.

Men det fanns också länder där suveräniteten användes som en förevändning för att försumma eller ignorera de hållbarhetsmål som inte låg i deras omedelbara intresse. Dessa länder prioriterade sin ekonomiska tillväxt över miljöhänsyn och sociala utmaningar. De betraktade Agenda 2030 som en inskränkning på deras suveränitet och var ovilliga att ta itu med de stora förändringar som krävdes för att uppnå hållbarhet.

Konflikter mellan länder uppstod också på grund av oenighet om de bästa metoderna för att uppnå hållbarhetsmålen. Vissa länder förespråkade marknadslösningar och investeringar i grön teknik, medan andra föredrog statlig reglering och stöd till traditionella industrier. Denna oenighet försvårade samarbetet och den globala koordinationen som var nödvändig för att framgångsrikt genomföra Agenda 2030.

Trots dessa utmaningar var det också många exempel på hur ländernas suveränitet kunde användas på ett positivt sätt för att främja genomförandet av Agenda 2030. Några länder, som insåg att de delade liknande utmaningar, bildade koalitioner och allianser för att gemensamt arbeta mot hållbarhetsmålen. Genom att dela erfarenheter och resurser kunde dessa länder dra nytta av suveräniteten samtidigt som de främjade globalt samarbete.

Gradvis insåg fler länder vikten av att samarbeta och samordna sina ansträngningar för att uppnå hållbarhet. Genom att erkänna att globala problem kräver globala lösningar kunde suveränitet användas som en grund för att forma internationella överenskommelser och samarbetsplattformar. Genom att ländernas regeringar gemensamt antog och åtog sig att uppfylla de gemensamma hållbarhetsmålen blev suveränitet en kraft för förändring snarare än hinder.

Slutligen blev suveräniteten en anledning till att länderna tog på sig en större roll i att genomföra Agenda 2030. De insåg att de, som suveräna nationer, hade ansvaret för sina egna befolkningars välfärd och för att skydda planeten. Genom att integrera hållbarhetsmålen i sina nationella planer och politik kunde länderna skapa en framtid där suveräniteten och globalt samarbete inte stod i konflikt, utan snarare stärkte varandra.

Så, trots utmaningarna och skillnaderna som suveränitet kan skapa, visade den här berättelsen att suveränitet också kan vara en kraft för att driva framåt genomförandet av Agenda 2030 och dess hållbarhetsmål. Med ömsesidigt erkännande av våra gemensamma utmaningar och ett starkt globalt samarbete kan länderna samarbeta för att forma en mer hållbar och rättvis värld.

Demokratiska system

Det var en gång en värld där demokrati spelade en avgörande roll för genomförandet av Agenda 2030 och dess hållbarhetsmål. Demokrati var en grundläggande princip som innebar att folket hade möjlighet att påverka beslutsprocessen och delta i utformningen av politiken som påverkade deras samhällen och miljö.

I denna värld var det genom demokratiska processer som ländernas regeringar valdes och deras politik formades. Demokrati gav människor rätten att uttrycka sina åsikter, organisera sig och vara med och fatta beslut som rörde deras framtid och välbefinnande. Detta skapade en plattform för medborgarna att engagera sig i hållbarhetsmålen i Agenda 2030 och påverka deras genomförande.

I demokratiska länder fanns en stark koppling mellan medborgarnas engagemang och politikens inriktning mot hållbarhet. Medborgare hade rätt till information och kunde kritiskt granska regeringens åtgärder för att säkerställa att de var i linje med hållbarhetsmålen. De hade också rätt att organisera sig och påverka politiska beslut genom exempelvis protester, kampanjer och deltagande i offentliga samråd.

Medborgarnas engagemang och deltagande spelade en viktig roll för att skapa politisk vilja och pressa regeringar att agera för att uppnå hållbarhetsmålen. Genom att organisera sig i samhällets organisationer, intressegrupper och medborgarrörelser kunde människor samlas kring specifika hållbarhetsfrågor och påverka politiken på lokal, nationell och internationell nivå.

Demokratin underlättade också ansvarsutkrävande och transparens i genomförandet av Agenda 2030. Regeringar var skyldiga att redovisa sina framsteg och rapportera om sina åtgärder för att uppnå de olika hållbarhetsmålen. Medborgare hade möjlighet att övervaka och utvärdera regeringens prestationer och påtala brister eller bristande

efterlevnad. Detta bidrog till att skapa incitament för regeringar att vara ansvariga och arbeta aktivt för att uppnå hållbarhet.

Icke-demokratiska länder mötte däremot större utmaningar när det gällde genomförandet av Agenda 2030 och dess hållbarhetsmål. I dessa länder saknade medborgare ofta möjlighet att uttrycka sina åsikter och påverka politiken på samma sätt som i demokratiska samhällen. Beslutsfattandet var koncentrerat till en liten grupp människor eller en enda regeringsmakt, vilket ledde till brist på öppenhet, ansvarighet och medborgarinflytande.

Även om det fanns utmaningar i att genomföra Agenda 2030 i demokratiska länder, som politisk oenighet och konkurrerande intressen, var demokratin ändå en avgörande faktor för att skapa en bredare förståelse och enighet om behovet av att arbeta mot hållbarhet. Genom att ge människor rättigheter, friheter och möjligheter att påverka politiken blev demokratin en kraft för att driva fram genomförandet av hållbarhetsmålen.

Således visar denna berättelse att demokrati spelade en avgörande roll för att främja genomförandet av Agenda 2030 och dess hållbarhetsmål. Genom att ge människor möjlighet att delta, påverka och övervaka politiken kunde demokratin skapa en starkare politisk vilja och ett ansvarsutkrävande system som prioriterade hållbarhet på både lokal och global nivå.

Personlig frihet

Det var en gång en värld där människor hade en stark tro på den personliga friheten. De trodde på rätten att fatta egna val och att leva sina liv enligt sina egna önskemål och värderingar. I denna värld hade de också satt upp ambitiösa mål för att uppnå hållbar utveckling genom Agenda 2030-hållbarhetsmålen. Men hur skulle den personliga friheten påverka genomförandet av dessa mål?

Den personliga friheten var grundläggande för att skapa medvetenhet och engagemang för hållbarhetsmålen. Människor hade rätt att uttrycka sina åsikter, engagera sig i samhällsfrågor och påverka beslutsfattare att prioritera hållbarhet. Genom att ha möjlighet att delta i debatter, organisera sig i olika rörelser och utöva

sin rösträtt kunde människor påverka politiska beslut och säkerställa att hållbarhet integrerades i samhällsagendan.

Den personliga friheten var också kopplad till utbildning och kunskapsspridning. Genom att garantera tillgång till kvalitativ utbildning och informationsflöde kunde människor förstå vikten av hållbar utveckling och agera därefter. De kunde lära sig om olika hållbara metoder och innovationer som kan bidra till att uppnå de satta målen. Genom att främja utbildning och kunskapsdelning blev människor bättre rustade att fatta välgrundade beslut i sina egna liv och bidra till hållbarhetsmålen på individuell nivå.

Den personliga friheten innebar också att människor hade möjlighet att agera som förändringsagenter i sina egna liv och samhällen. De kunde göra medvetna val och förändra sina konsumtionsvanor för att vara mer miljövänliga. Genom att välja hållbara produkter och tjänster, minska sin energiförbrukning och bidra till återvinning kan människor leva i enlighet med hållbarhetsmålen. Dessutom hade de friheten att starta egna företag eller samarbeta med andra för att skapa innovativa lösningar för hållbar utveckling. Entreprenörskap och företagande kunde drivas av den personliga friheten att följa sin passion och samtidigt bidra till samhällsnyttiga mål.

Men den personliga friheten hade också en inneboende ansvarighet. Människor var medvetna om att deras val och handlingar hade konsekvenser, både för sig själva och för planeten. Det var viktigt att balansera den personliga friheten med omsorg och respekt för andra människor och ekosystem. Att vara medveten om och följa etiska och moraliska principer var avgörande för att säkerställa att den personliga friheten inte utnyttjades till nackdel för andra eller planeten.

Så, i denna värld blev den personliga friheten en kraftfull drivkraft för att uppnå hållbarhetsmålen enligt Agenda 2030. Genom att främja medvetenhet, utbildning, medborgaraktivism och individuella val kunde människor påverka samhället och bidra till en mer hållbar framtid. Den personliga friheten var inte bara en rättighet utan också en skyldighet att handla ansvarsfullt för att skapa en hållbar och rättvis värld.

Kapitalismen

Det var en gång en värld där kapitalismen var det dominerande ekonomiska systemet. I denna värld hade människor en stark tro på marknadens kraft och konkurrensens förmåga att skapa välbefinnande och framsteg. Samtidigt hade de satt upp ambitiösa mål för att uppnå hållbar utveckling genom Agenda 2030-hållbarhetsmålen. Men hur skulle kapitalismen påverka genomförandet av dessa mål?

Kapitalismens drivkraft är vinst och ekonomisk tillväxt. Företag och entreprenörer var motiverade att skapa nya produkter och tjänster för att möta konsumenternas behov och maximera sina vinster. Detta kan innebära utveckling av innovativa teknologier, effektivisering av produktionsprocesser och expansion av marknader. Dessa ekonomiska framsteg kan i sin tur bidra till att minska fattigdom och öka levnadsstandarden för människor runt om i världen.

Kapitalismen kan också spela en roll för att främja hållbarhetsmålen genom incitament och belöningar. När konsumenterna visar en ökad efterfrågan på hållbara produkter och tjänster, kan företag svara genom att anpassa sina affärsmodeller och erbjuda mer miljövänliga alternativ. Denna efterfrågan kan driva innovation och investeringar inom områden som förnybar energi, återvinning och hållbart jordbruk. Genom att möta marknadens behov och samtidigt bidra till hållbar utveckling kan kapitalismen fungera som en katalysator för förändring.

Men samtidigt fanns det utmaningar med kapitalismen när det kom till att uppnå Agenda 2030-hållbarhetsmålen. Kapitalismen var i grunden inriktad på kortsiktig vinst och individualism, vilket kunde leda till exploatering av resurser och sociala orättvisor. Vissa företag kunde prioritera ekonomisk tillväxt framför miljömässiga eller sociala hänsyn. Detta kunde leda till överutnyttjande av naturresurser, föroreningar och negativa konsekvenser för människor och samhälle.

För att säkerställa att kapitalismen bidrog till genomförandet av hållbarhetsmålen var det nödvändigt att fastställa regler och ramar för att styra företagsbeteende. Regelverk kunde införas för att främja ansvarsfullt företagande, hållbarhetsredovisning och genomförande av miljö- och sociala standarder. På detta sätt kunde man minska negativa externa effekter av kapitalismen och främja en mer hållbar och rättvis ekonomi.

För att uppnå Agenda 2030 var det också nödvändigt att främja samarbete och partnerskap mellan olika sektorer. Kapitalismen kunde fungera som en plattform för att främja dialog och samarbete mellan företag, civilsamhälle och regeringar. Genom att arbeta tillsammans kunde de identifiera gemensamma intressen och mål, samt hitta lösningar som gynnar både ekonomiskt välbefinnande och hållbar utveckling.

Så, i denna värld spelade kapitalismen en komplex roll när det kom till genomförandet av Agenda 2030-hållbarhetsmålen. Kapitalismen kunde vara en motor för ekonomisk tillväxt och innovation, samtidigt som det krävdes regleringar och samarbete för att hantera dess potentiella negativa konsekvenser. En balans mellan kapitalistiska principer och hållbara värderingar var avgörande för att säkerställa att ekonomiskt välbefinnande och hållbar utveckling kunde samexistera och främjas.

Helheten är verkligheten 3 berättelser

Sofias berättelse om omställningen

Det var en gång en ung kvinna vid namn Sofia. Hon växte upp i en värld som var präglad av ojämlikhet, fattigdom och miljöförstöring. Men trots de utmaningar som omgav henne, bar hon alltid en gnista av hopp och en önskan om att göra världen till en bättre plats.

När Sofia blev äldre och fick höra talas om Millenniemålen och dess hållbarhetsmål, blev hon omedelbart inspirerad. Målen beskrev en vision om en rättvis, hållbar och fredlig värld. Hon visste att det skulle kräva en enorm ansträngning och samarbete från alla, men hon var fast besluten att bidra till förändringen.

Sofia började sitt engagemang genom att arbeta som volontär på ett lokalt hjälpprojekt för att bekämpa fattigdom. Hon såg hur deras insatser hjälpte människor att få tillgång till utbildning, hälsovård och rent vatten. Det var en kraftfull upplevelse att se hur dessa grundläggande rättigheter förändrade människors liv och gav dem hopp för framtiden.

Motiverad av detta arbete insåg Sofia vikten av att säkerställa mattrygghet för alla. Hon anslöt sig till en organisation som främjade hållbart jordbruk och rättvis distribution av mat. Genom att stödja lokala bönder och uppmuntra till hållbara metoder bidrog Sofia till att minska hungern och skapa en mer rättvis matförsörjning.

Hälsa och välbefinnande var också en av Sofias hjärtefrågor. Hon utbildade sig till sjuksköterska och arbetade i samhällen med begränsad tillgång till sjukvård. Genom att erbjuda kvalitativ vård och utbilda människor om förebyggande hälsa, såg hon hur livslängden ökade och barnadödligheten minskade. Hon var stolt över att kunna bidra till människors välbefinnande och lämna en varaktig positiv inverkan på deras liv.

Agenda 2030, som hon kom i kontakt med 2016 medförde att Sofia blev övertygad om att utbildning var nyckeln till förändring. Hon blev en förkämpe för utbildningens stora betydelse och spred sina insikter i områden där hon arbetade och tillgången till utbildning var begränsad. Hon kämpade för att säkerställa att varje barn fick möjlighet att utveckla sin fulla potential, oavsett deras bakgrund. Genom att främja jämställdhet och jämlikhet i skolor bidrog hon till att skapa en rättvis och inkluderande utbildningsmiljö.

Sofia insåg att alla dessa framsteg var beroende av hållbar energi och en ansvarsfull konsumtion och produktion. Hon engagerade sig i projekt som främjade förnybar energi och utvecklingen av hållbara teknologier. Hon uppmanade också till medveten konsumtion och delade kunskap om hur man kan minska sin egen miljöpåverkan. Genom dessa insatser bidrog Sofia till att minska klimatförändringarnas effekter och bevara planetens resurser för framtida generationer.

Under åren märkte Sofia hur världen förändrades. Ojämlikheter minskade, hållbara städer och samhällen blomstrade, och ekosystem återhämtade sig. Fred och inkludering blev normen, och globalt samarbete för att uppnå målen var starkare än någonsin.

Agenda 2030 var inte bara en vision längre, utan en verklighet. Sofia kände en enorm glädje och stolthet över att ha varit en del av den förändringen. Hon insåg att även om målen verkade överväldigande i början, så var det genom individuella insatser och kollektiva ansträngningar som förändring verkligen blev möjlig. Sofias berättelse

är bara en av många runt om i världen. Varje individ, varje engagemang och varje handling spelade en roll i att forma en mer rättvis, hållbar och fredlig plats att leva på. Agenda 2030 var en påminnelse om att vi har förmågan att förändra världen när vi arbetar tillsammans för en gemensam vision.

Kan en enskild persons engagemang, intresse och vilja få ett globalt genomslag?

Sofia lyckades göra att hennes arbete fick global betydelse genom en kombination av passion, engagemang och beslutsamhet. Hennes resa började med volontärarbete på ett lokalt hjälpprojekt för att bekämpa fattigdom. Genom detta arbete såg hon hur grundläggande rättigheter som utbildning, hälsovård och rent vatten förändrade människors liv och gav dem hopp för framtiden. Denna upplevelse inspirerade henne att fortsätta sitt arbete och utvidga sina insatser till andra områden.

Sofia förstod vikten av mattrygghet för alla och anslöt sig till en organisation som främjade hållbart jordbruk och rättvis distribution av mat. Genom att stödja lokala bönder och uppmuntra till hållbara metoder bidrog hon till att minska hungern och skapa en mer rättvis matförsörjning.

Hälsa och välbefinnande var också en viktig del av Sofias arbete. Hon utbildade sig till sjuksköterska och arbetade i samhällen med begränsad tillgång till sjukvård. Genom att erbjuda kvalitativ vård och utbilda människor om förebyggande hälsa, såg hon hur livslängden ökade och barnadödligheten minskade. Hon insåg hur viktig tillgången till hälsovård är för att skapa hållbara och välmående samhällen.

När Sofia kom i kontakt med Agenda 2030 år 2016, blev utbildning en central del av hennes arbete. Hon blev en förkämpe för utbildningens betydelse och spred sina insikter i områden där tillgången till utbildning var begränsad. Genom att främja jämställdhet och jämlikhet i skolor bidrog hon till att skapa en rättvis och inkluderande utbildningsmiljö.

Sofia insåg att hållbar energi och ansvarsfull konsumtion och produktion var avgörande för att uppnå de globala målen. Hon engagerade sig i projekt som främjade förnybar energi och utvecklingen av hållbara teknologier. Hon delade också kunskap om hur man kan minska sin egen miljöpåverkan och uppmanade till medveten konsumtion.

Genom sina insatser och samarbete med olika organisationer och samhällen blev Sofias arbete globalt. Hon insåg att förändring inte kunde ske isolerat och att det krävdes kollektiva ansträngningar för att uppnå en rättvis, hållbar och fredlig värld.

Agenda 2030 blev en verklig möjlighet och en vägledning för Sofia och andra att arbeta mot en gemensam vision om en bättre framtid för alla.

Sofias berättelse är en inspirerande påminnelse om att enskilda individers handlingar och engagemang kan göra en verklig skillnad i världen. Genom att arbeta tillsammans mot gemensamma mål kan vi skapa en mer hållbar och inkluderande värld för kommande generationer.

En allmän berättelse

Det var en gång en värld där rättvisa, hållbarhet och fred präglade varje hörn av människors liv. Det var år 2030 och alla mål i Agenda 2030 hade uppnåtts. Världen hade genomgått en häpnadsväckande transformation, och människorna levde i harmoni med varandra och med naturen.

I denna värld var fattigdom inte längre en börda som tyngde på människors axlar. Genom hållbara utvecklingsprogram och ett starkt socialt skyddsnät hade global fattigdom minskats till en bråkdel av vad den en gång varit. Alla människor hade tillgång till grundläggande rättigheter såsom utbildning, hälsovård, rent vatten och näringsrik mat. Ingen behövde längre oroa sig för att gå hungrig eller leva i misär.

Hälsovårdssystemet hade utvecklats till att bli av högsta kvalitet och var tillgängligt för alla. Sjukdomar och epidemier var inte längre en konstant oro, eftersom infrastruktur och resurser för att bekämpa dem hade stärkts. Livslängden hade ökat och barnadödligheten hade minskat drastiskt. Människorna kunde leva sina liv i välmående och trygghet.

Utbildning var en universell rättighet för alla, oavsett kön, ålder eller socioekonomisk bakgrund. Skolor och utbildningsinstitutioner var jämlika och erbjöd högkvalitativ undervisning samt möjligheter till personlig utveckling. Kunskap och färdigheter främjades för att stärka människors förmåga att aktivt delta i samhället och forma sin egen framtid.

Jämställdhet var en självklarhet i denna värld. Kvinnor och flickor behandlades med full respekt och deras rättigheter skyddades. De hade samma möjligheter som män till utbildning, arbete, politiskt deltagande och inflytande över beslutsfattande processer. Inga hinder fanns längre för deras framgång och självförverkligande.

Rent vatten och sanitära anläggningar var tillgängliga för alla. Vattenkvaliteten var hög och säkerställd för att förebygga sjukdomar. Genom goda hygienrutiner minskade spridningen av sjukdomar och folkhälsan förbättrades markant. Människorna kunde leva sina liv utan rädsla för vattenburna sjukdomar.

Energiförsörjningen hade genomgått en revolution. Hållbar och förnybar energi som sol, vind och vattenkraft var den primära källan för energi. Fossilbränsleberoendet var nästan obefintligt och utsläppen av växthusgaser hade minskat dramatiskt. Alla människor hade tillgång till pålitlig och prisvärd energi för sina behov.

Arbetsvillkoren var anständiga och ekonomisk tillväxt var hållbar och inkluderande. Människor hade rättvisa löner och socialt skydd. Sårbara grupper som ungdomar, funktionshindrade och migranter skyddades och gavs lika möjligheter på arbetsmarknaden. Ingen människa behövde längre leva i otrygghet och fattigdom på grund av dåliga arbetsvillkor.

Infrastruktur och teknologisk innovation hade stärkts för att stödja hållbar utveckling. Hållbara transportmedel och kommunikationssystem var tillgängliga för alla och bidrog till att minska koldioxidutsläppen. Investeringsströmmar riktades mot infrastruktur som gynnar miljön och teknologiska framsteg som främjar hållbarhet.

Ojämlikheter hade minskat avsevärt både inom och mellan länder. Ett rättvist fördelningssystem hade etablerats för att minska klyftorna och säkerställa inkludering och social rättvisa. Människor hade lika tillgång till resurser och möjligheter och ingen blev lämnad bakom.

Städer och samhällen hade genomgått en hållbar förvandling. Byggnader och infrastruktur var miljövänliga och energieffektiva. Alla hade tillgång till bostäder och grundläggande tjänster som vatten, avlopp och transport. Städerna var säkra och inkluderande, och invånarna kände sig trygga och lyckliga i sina miljöer.

Konsumtions- och produktionsmönster hade förändrats till att vara hållbara och resurseffektiva. Avfallshantering var effektiv och återvinning var vanligt förekommande. Företag agerade ansvarsfullt och strävade efter att minimera sin miljöpåverkan. Människor var medvetna konsumenter och gjorde medvetna val för att minska sin egen påverkan på planeten.

Klimatförändringarna var under kontroll. Utsläppen av växthusgaser hade minskat dramatiskt och övergången till förnybar energi var en fullbordad verklighet. Åtgärder hade vidtagits för att skydda ekosystemen och bevara biologisk mångfald. Människorna levde i harmoni med naturen och respekterade dess resurser.

Haven och de marina ekosystemen var friska och välskötta. Överfiske och nedskräpning hade minskat avsevärt. Kustzoner skyddades och havets biologiska mångfald bevarades. Människorna förvaltade sina havsresurser på ett hållbart sätt för att säkerställa deras överlevnad för kommande generationer.

Jordens ekosystem och biologiska mångfald var skyddade och restaurerade. Skogsskövlingen hade minskat betydligt och hållbart skogsbruk var normen. Skyddsområden och ekologiska korridorer hade etablerats för att bevara hotade arter och deras livsmiljöer. Människorna hade lärt sig att leva i harmoni med naturen och värna om den biologiska mångfalden.

Fredliga och inkluderande samhällen var normen i denna värld. Rättvisa, icke-diskriminering och effektiva institutioner var grundläggande för att främja rättssäkerhet och tillgång till rättvisa för alla. Konflikter och våld var sällsynta och människor löste sina meningsskiljaktigheter genom dialog och fredliga medel.

Genomförandet av hållbarhetsmålen var en prioritet och var effektivt genomfört. Länder samarbetade och bildade starka partnerskap för att dela kunskap, teknik och resurser. Internationella institutioner och organisationer spelade en aktiv roll för att stödja och främja genomförandet av Agenda 2030.

Denna värld var ett resultat av en omfattande insats och engagemang från regeringar, organisationer, företag och människor över hela världen. Det krävdes mod, beslutsamhet och samarbete för att uppnå denna vision. Människorna hade insett vikten av att leva i harmoni med varandra och med planeten, och de hade agerat i enlighet med det.

Denna berättelse om en värld där alla hållbarhetsmål i Agenda 2030 har uppfyllts, ger oss en vision om vad vi kan åstadkomma om vi arbetar tillsammans för en bättre framtid. Det är en påminnelse om att vi har förmågan att göra verklig förändring och skapa en rättvis, hållbar och fredlig värld att leva på. Låt oss låta denna vision inspirera oss att agera och göra det omöjliga möjligt.

Läst politiskt läge

Det var en gång ett land där personligheterna hos olika makthavare spelade en avgörande roll för genomförandet av Agenda 2030:s hållbarhetsmål.

Dessa personligheter hade olika egenskaper, värderingar och synsätt som påverkade hur väl målen kunde uppnås.

I detta land fanns det makthavare som var visionära och starkt engagerade i hållbarhetsfrågor. Deras ledarskap och passion för miljöskydd, social rättvisa och ekonomisk hållbarhet inspirerade till en ambitiös agenda för att uppnå de hållbarhetsmål som fastställts i Agenda 2030. Deras engagemang smittade av sig på medborgarna och skapade en bredare medvetenhet och entusiasm för att arbeta mot hållbar utveckling.

Å andra sidan fanns det också makthavare som var mer skeptiska till hållbarhetsmålen och hade en kortvarig syn på politik och ekonomi. Deras fokus låg främst på kortsiktiga vinstmöjligheter och ekonomisk tillväxt, vilket ofta gick ut över miljön och social rättvisa. Deras brist på engagemang för hållbarhetsagendan och deras ovilja att vidta nödvändiga åtgärder förhindrade framstegen inom Agenda 2030.

Personligheter hos makthavare påverkade också politiska beslut och prioriteringar. Vissa makthavare hade en mer strategisk och analytisk inställning till hållbarhetsfrågor. De använde evidensbaserade beslutsfattandemodeller och samarbetade med forskare och experter för att motivera sina beslut. Deras förmåga att analysera komplexa problem och ta välgrundade beslut var avgörande för att främja genomförandet av hållbarhetsmålen.

Samtidigt fanns det också makthavare som var mer benägna att låta sina personliga intressen och politiska agenda påverka deras beslutsfattande. Deras handlingar var ofta präglade av partipolitiska hänsynstaganden eller ekonomiska intressen, vilket hindrade genomförandet av hållbarhetsåtgärder. Deras brist på samarbetsvilja och öppenhet för nya idéer begränsade möjligheterna till framsteg inom Agenda 2030.

Berättelsen om personlighetens roll i genomförandet av Agenda 2030:s hållbarhetsmål påminner oss om vikten av att välja och stödja ledare som har en stark förankring i hållbarhetsfrågor. Genom att ha engagerade och visionära ledare kan vi skapa en positiv förändring och ta itu med de utmaningar som hållbarhetsmålen innebär. Det är också viktigt att främja en kultur av evidensbaserat beslutsfattande och samarbete för att säkerställa att hållbarhetsagendan prioriteras över personliga intressen och kortsiktiga vinstmöjligheter. På så sätt kan vi arbeta mot en mer hållbar och rättvis framtid för oss alla.

Globala makthavare

Det var en gång en värld där personligheter hos globala makthavare spelade en avgörande roll för genomförandet av Agenda 2030:s hållbarhetsmål. Dessa makthavare hade olika egenskaper och stilar i sitt ledarskap som påverkade hur väl hållbarhetsmålen kunde uppnås på en global skala.

I denna värld fanns det globala ledare som var karismatiska och inspirerande. Deras personligheter hade en förmåga att engagera och mobilisera människor runt om i världen. Dessa ledare använde sitt inflytande och sin auktoritet för att främja hållbarhetsagendan och föra samman länder och intressenter för att samarbeta. Genom sin övertygelse och kommunikationsförmåga lyckades de skapa en stark global rörelse för att uppnå hållbarhetsmålen.

Å andra sidan fanns det globala ledare som hade en mer självcentrerad eller kortsiktig inställning. Deras personligheter präglades av egocentrism och en ovilja att göra uppoffringar för att främja hållbar utveckling. Dessa ledare kunde vara motvilliga att samarbeta eller stödja internationella avtal och åtgärder som skulle gynna miljön och samhället. Deras brist på engagemang för hållbarhetsmålen kunde bromsa framstegen och skapa hinder för att nå de uppsatta målen.

Personligheter hos globala makthavare påverkade också den politiska agendan och prioriteringarna på global nivå. Vissa ledare hade en mer progressiv och framåtblickande syn på hållbarhetsfrågor. De var beredda att ta svåra beslut och driva förändring genom politiska reformer och internationella samarbeten. Deras beslutsamhet och envishet i att främja hållbar utveckling bidrog till att driva på genomförandet av Agenda 2030.

Samtidigt fanns det också globala ledare som var mer benägna att prioritera kortsiktiga ekonomiska intressen och politiska fördelar framför hållbarhetsmålen. Deras personligheter präglades av en konkurrensinriktad inställning och en ovilja att göra nödvändiga uppoffringar för att uppnå en hållbar framtid. Deras beslut och handlingar kunde bromsa framstegen och skapa spänningar mellan länder och regioner.

Berättelsen om personlighetens roll i genomförandet av Agenda 2030:s hållbarhetsmål påminner oss om att globala makthavare har en avgörande påverkan på världens hållbarhetsinsatser. Genom att välja och stödja ledare med en stark förankring i hållbarhetsfrågor och en förmåga att mobilisera och samarbeta kan vi främja en positiv förändring på global nivå. Det är också viktigt att uppmuntra och stödja ledare att arbeta för hållbarhetsmålen genom att skapa incitament, främja

utbildning och medvetenhet samt skapa en stark global rörelse för hållbar utveckling. På så sätt kan vi tillsammans arbeta mot en mer hållbar och rättvis värld för alla.

Ekonomiska intressen och omställning

I den lilla staden Oakville fanns det två framstående personer, James och Maya, som representerade motsatta sidor av debatten om genomförandet av Agenda 2030 hållbarhetsmål. James var en framgångsrik affärsman och ägare till ett stort energibolag. Han var välkänd för sina ekonomiska framgångar och insåg att förändringar behövdes för att skydda miljön, men var skeptisk till att offra ekonomiska intressen för omställningen.

Maya, å andra sidan, var en passionerad miljöaktivist och forskare. Hon hade ägnat sitt liv åt att bekämpa klimatförändringarna och förespråkade för en snabb övergång till förnybara energikällor och hållbara metoder. Hon var övertygad om att omställningen var nödvändig och att ekonomiska intressen inte skulle hindra genomförandet av hållbarhetsmålen.

Deras vägar korsades för första gången vid en konferens om Agenda 2030 i staden. Båda var inbjudna talare och blev omedelbart dragna till varandras starka personligheter och passion för sina respektive ståndpunkter. De blev snabbt rivaler och ofta hamnade de i livliga debatter och diskussioner om hur man bäst skulle kunna genomföra hållbarhetsmålen.

Men trots deras motsättningar hade de en djup respekt för varandra och insåg att de behövde komma överens för att uppnå verklig förändring. Med tiden började de utveckla en vänskaplig rivalitet och insåg att de hade mycket att lära av varandra.

James började förstå att omställningen till förnybara energikällor kunde skapa nya ekonomiska möjligheter och fördelar för hans företag. Han började omvärdera sina affärsmodeller och sökte efter hållbara innovationer som kunde minska företagets koldioxidavtryck samtidigt som det genererade vinst.

Maya, å sin sida, insåg vikten av att ta hänsyn till ekonomiska intressen och företagens behov för att säkerställa att omställningen blev hållbar på lång sikt. Hon började arbeta för att bygga broar mellan miljörörelsen och näringslivet och främja dialog och samarbete för att hitta gemensamma lösningar.

Med tiden blev James och Maya förebilder för samarbete och kompromiss. De reste runt i landet och höll tal tillsammans, där de betonade vikten av att förena ekonomiska intressen och omställningsbehov för att genomföra hållbarhetsmålen. Deras unika partnerskap och förmåga att hitta gemensamma lösningar inspirerade människor runt om i världen att övervinna motsättningar och arbeta tillsammans för en hållbar framtid.

Med gemensam ansträngning och övertygelse kunde Oakville bli en föregångare för hållbarhet och en modellstad för genomförandet av Agenda 2030 hållbarhetsmål. James och Maya visade att även de mest skilda personligheter och ståndpunkter kan enas och bidra till en bättre värld om de är öppna för dialog och samarbete.

Samband

Det var en gång ett land där förhållandet mellan politik och forskning spelade en avgörande roll för genomförandet av Agenda 2030:s hållbarhetsmål. I detta land erkändes vetenskap och forskning som viktiga verktyg för att delta i politiska beslutsprocesser och främja hållbar utveckling.

Politikerna i landet insåg att för att uppnå de ambitiösa målen i Agenda 2030 behövde de förlita sig på evidensbaserade beslut. De förstod att forskningen kunde bidra med kunskap och lösningar för att hantera de komplexa utmaningarna inom hållbarhet, inklusive fattigdom, klimatförändringar och ojämlikhet.

Politikerna och forskarna etablerade en nära samverkan och samarbete. Politiska beslutsfattare sökte aktivt vetenskaplig expertis för att stärka sina beslut och utforma strategier för att genomföra hållbarhetsmålen. Forskare, å sin sida, såg till att deras arbete var relevant för samhällsutmaningarna och kommunicerade sina resultat på ett sätt som var begripligt och användbart för politikerna.

Detta samarbete mellan politik och forskning ledde till flera positiva effekter. För det första kunde politiker fatta beslut baserat på vetenskaplig kunskap och bästa tillgängliga bevis. De kunde undvika ideologiska eller partipolitiska influenser och istället fokusera på att utforma effektiva och ändamålsenliga politiska åtgärder.

Forskarnas expertis hjälpte också till att identifiera prioriterade områden och potentiella lösningar. Genom att analysera data och utföra forskning kunde de

erbjuda insikter om de mest effektiva strategierna för att minska koldioxidutsläpp, främja hållbar ekonomisk tillväxt och främja social inkludering.

Den nära kopplingen mellan politik och forskning bidrog också till att främja en kultur av transparens och ansvarsskyldighet. Politiska beslut var välgrundade och kunde spåras tillbaka till vetenskapliga källor och forskningsrapporter. Detta ökade allmänhetens förtroende för politiken och skapade en känsla av delaktighet bland medborgarna.

Det fanns dock också utmaningar i förhållandet mellan politik och forskning. Ibland kunde politiska intressen påverka forskningsagendan eller tolkningen av forskningsresultat. Det var viktigt att upprätthålla vetenskaplig integritet och oberoende för att säkerställa att forskningen var opartisk och objektiv.

Trots dessa utmaningar var det övergripande resultatet av samarbetet mellan politik och forskning positivt för genomförandet av Agenda 2030:s hållbarhetsmål. Politiska beslut blev mer evidensbaserade och effektiva, och forskningen kunde informera och stödja genomförandet av hållbarhetsstrategier.

Denna berättelse påminner oss om vikten av att bygga broar mellan politiken och forskningen för att skapa en hållbar framtid. Genom att främja samarbete och använda vetenskapliga insikter kan vi effektivt ta itu med de utmaningar som Agenda 2030 ställer oss inför och arbeta mot en mer hållbar och rättvis värld för kommande generationer.

Ekonomiska intressen och de globala målen

Det var en gång ett land som strävade efter att uppnå hållbarhet i enlighet med FN:s Agenda 2030 och dess hållbarhetsmål. Landet var rikt på naturresurser och hade en blomstrande ekonomi som byggde på traditionella industrier som gruvdrift och tillverkning. Samtidigt hade landet ett starkt engagemang för att bevara miljön och säkerställa en hållbar framtid för sina medborgare.

Men landet stod inför en stor utmaning: motsättningen mellan ekonomiska intressen och behovet av omställning för att uppnå hållbarhetsmålen. De traditionella industrierna var starkt förankrade i landets ekonomi och skapade arbetstillfällen och ekonomisk tillväxt. Men dessa industrier var också kända för att ha negativ påverkan på miljön och bidra till klimatförändringar.

Regeringen i landet insåg att det var nödvändigt att balansera ekonomiska intressen med omställningsbehovet. De inledde samtal och förhandlingar med både näringslivet och civilsamhället för att hitta lösningar som kunde främja både ekonomisk utveckling och hållbarhet.

Det blev tydligt att det fanns en stark motståndskraft från vissa delar av näringslivet mot förändringar. Företag och industrier som var beroende av fossilbränslen och icke-hållbara produktionsmetoder var oroad för att deras lönsamhet skulle påverkas negativt om de tvingades genomföra omställningar.

Samtidigt fanns det en stark opinion i samhället för att prioritera hållbarhet och skydda miljön för framtida generationer. Miljöorganisationer och aktivister krävde åtgärder för att minska koldioxidutsläpp, bevara biologisk mångfald och främja förnybara energikällor.

Regeringen stod inför en svår utmaning att balansera dessa motstridiga intressen. De insåg att en snabb övergång till hållbara industrier skulle kunna skapa ekonomiska svårigheter och arbetslöshet för vissa sektorer. Å andra sidan förstod de att om de inte vidtog åtgärder för att minska miljöpåverkan och främja hållbarhet, skulle de inte kunna uppnå hållbarhetsmålen och riskera en osäker framtid för landets medborgare.

Regeringen utarbetade en omfattande plan för att främja en gradvis övergång till en hållbar ekonomi. De erbjöd ekonomiska incitament och stöd till företag som genomförde hållbarhetsinitiativ, som att investera i förnybar energi, minska utsläppen och främja cirkulär ekonomi. Samtidigt genomförde de också strängare regleringar och miljönormer för att minska den negativa påverkan från icke-hållbara industrier.

Det var en svår och utdragen process att navigera mellan ekonomiska intressen och omställningsbehov. Vissa företag och industrier var ovilliga att förändra sig och kämpade mot regeringens åtgärder. Men med tiden började fler och fler företag inse vikten av hållbarhet och de ekonomiska möjligheter som följde med övergången till en hållbar ekonomi.

Genom en kombination av ekonomiska incitament, regleringar och utbildning lyckades landet gradvis minska sin miljöpåverkan och främja hållbarhet. Samtidigt som vissa traditionella industrier minskade i omfattning, skapades nya gröna jobb och hållbara företag växte fram.

Genomförandet av Agenda 2030 hållbarhetsmål var en utmanande resa för landet, präglad av motsättningar mellan ekonomiska intressen och omställningsbehov. Men med en stark politisk vilja, samarbete mellan olika intressenter och medvetenheten

om vikten av hållbarhet för framtiden, lyckades landet hitta en balans och börja röra sig mot en mer hållbar framtid.

Rik och fattig i omställningen

Det var en gång en värld där klyftan mellan rika och fattiga var djup och utbredd. Vissa människor simmade i överflöd medan andra kämpade för att överleva. I denna värld hade FN antagit Agenda 2030, en ambitiös plan för att främja hållbarhet och utrota fattigdomen. Men denna plan stod inför stora utmaningar på grund av den ojämlika fördelningen av resurser och makt.

I en storstad bodde det två unga kvinnor, Emma och Sara, som föddes och växte upp i skilda världar. Emma tillhörde den rika överklassen och hade allt hon kunde önska sig. Hon hade tillgång till högkvalitativ utbildning och hälsotjänster, och hennes familj ägde flera framgångsrika företag. Å andra sidan kämpade Saras familj för att klara sig varje dag. De levde i en trång bostad och tillbringade långa timmar på fälten för att kunna försörja sig.

Emma och Sara möttes för första gången på en konferens om Agenda 2030. Där blev de båda medvetna om den avgörande rollen som ojämlikhet spelade för att uppnå hållbarhetsmålen. Emma insåg att hon hade privilegier som gjorde att hon kunde påverka förändringar, medan Sara kämpade för att ens få sina grundläggande behov tillfredsställda.

Trots att de kom från olika världar insåg Emma och Sara att de hade en gemensam vision. De ville båda se en värld där möjligheterna och resurserna fördelas mer rättvist. Tillsammans bestämde de sig för att arbeta för att minska klyftan mellan rika och fattiga och främja hållbar utveckling.

Emma använde sin ställning och sina resurser för att starta sociala program och initiativ som skulle ge fattiga människor tillgång till utbildning och hälsovård. Hon samarbetade med företag för att skapa hållbara jobb och investeringar i förnybar energi och teknik som skulle minska klimatpåverkan.

Å andra sidan delade Sara med sig av sina erfarenheter och insikter om de utmaningar som fattiga människor mötte i sin vardag. Hon arbetade för att stärka fattiga samhällen och främja ekonomisk inkludering genom mikrokrediter och

entreprenörskapsprogram. Hon kämpade också för att öka medvetenheten om Agenda 2030-målen bland de som hade makt och inflytande.

Genom sitt samarbete och engagemang lyckades Emma och Sara mobilisera andra människor och organisationer för att gemensamt arbeta mot en mer hållbar framtid. De insåg att det var nödvändigt att förändra det system som upprätthöll klyftan mellan rika och fattiga. De kämpade för att införa rättvisa skattesystem, minska korruption och främja socialt ansvarstagande bland företag och regeringar.

Det var ingen lätt resa, men Emma och Sara såg hur deras ansträngningar började ge resultat. Fler människor fick tillgång till utbildning och bättre levnadsvillkor. Många fattiga samhällen blomstrade och blev självförsörjande. Klyftan mellan rika och fattiga minskade gradvis, och fler människor blev medvetna om vikten av hållbarhet.

Emma och Sara visade att genom att överbrygga motsättningen mellan rik och fattig, kunde Agenda 2030-målen för hållbar utveckling uppnås. Genom att samarbeta och dela resurser kunde de skapa en mer rättvis och hållbar värld för alla.

Jag som fattig

Jag vaknar upp varje morgon i en trång och skraltig bostad. Det är enkelt att se hur fattigdom omger mig på alla sidor. Det finns ingen elektricitet, ingen rinnande vatten och ingen bekvämlighet som de flesta tar för givet. Varje dag är en kamp för överlevnad, och de grundläggande behoven är alltid i fokus.

Min mage kurrar konstant av hunger. Det är svårt att hitta mat som är näringsrik och tillräcklig för att stilla hungern. Ibland blir jag tvungen att välja mellan att köpa mat eller betala för andra grundläggande behov, som hyra eller medicinsk vård. Fattigdomen begränsar mina val och gör att jag alltid måste prioritera det mest akuta.

Arbetsmöjligheterna är få och lågavlönade. Jag är tvungen att arbeta i osäkra och exploaterande förhållanden bara för att få en liten inkomst som knappt räcker till att täcka mina dagliga behov. Det finns ingen möjlighet till karriärutveckling eller att skapa en bättre framtid för mig själv eller min familj.

Det är svårt att se mina barn lida på grund av fattigdomen. De har inte råd att gå i skolan och deras framtid ser osäker ut. Jag drömmer om att ge dem bättre

möjligheter och chansen till en utbildning som kan öppna dörrar för dem. Men fattigdomen håller mig tillbaka och jag känner mig maktlös inför deras situation.

Fattigdomen sträcker sig bortom det materiella. Den påverkar mitt självförtroende och min känsla av egenvärde. Jag känner skam och stigma för att vara fattig, som om det vore mitt fel att jag hamnade i denna situation. Det är en känsla av otillräcklighet som ständigt gnager i mitt hjärta.

Trots alla svårigheter kämpar jag varje dag för att överleva och hoppas på en bättre framtid. Jag letar efter möjligheter och tar tillvara på de små framsteg jag kan göra. Jag drömmer om en tid då fattigdom inte längre ska definiera mitt liv, då jag kan ge mina barn en bättre framtid och skapa en positiv förändring för mig själv och min gemenskap.

Fattigdomen i första person är en berättelse om kamp, överlevnad och hopp. Det är en påminnelse om att ingen förtjänar att leva i dessa omständigheter och att vi som samhälle måste arbeta tillsammans för att skapa en mer rättvis och jämlik värld där fattigdom inte längre är en verklighet för så många människor.

Framtiden

Fyra berättelser - olika framtidsmodeller.

Det var en gång ett land vid namn Harmonia, som var välkänt för sin demokrati och sina ambitiösa mål för hållbar utveckling. Landet hade engagerade medborgare och en stark politisk vilja att uppnå Agenda 2030:s hållbarhetsmål.

Agenda 2030 var en global överenskommelse som antagits av länder runt om i världen för att adressera de mest brådskande utmaningarna för hållbar utveckling. I Harmonia hade regeringen arbetat hårt för att integrera målen i sin politik och strategier, och de hade uppnått viss framgång genom att främja förnybar energi, ekologiskt jordbruk och social inkludering.

Trots deras ansträngningar stod Harmonia inför utmaningar som hotade att hindra genomförandet av Agenda 2030-målen. En av dessa utmaningar var vetorätten, en rättighet som gav varje medlem av Harmonias parlament möjlighet att blockera eller ändra beslut som rörde politiska åtgärder och reformer.

Det fanns politiker i parlamentet som var skeptiska till vissa av åtgärderna som krävdes för att uppnå hållbarhetsmålen. De ansåg att vissa åtgärder kunde vara ekonomiskt kostsamma eller strida mot vissa intressen, särskilt inom industrisektorn. Dessa politiker använde vetorätten för att stoppa eller försvaga förslag som främjade hållbar utveckling, vilket skapade en politisk kamp i Harmonia.

Många medborgare i Harmonia blev frustrerade över detta hinder och krävde förändring. De organiserade sig i icke-statliga organisationer och genomförde protester och kampanjer för att uppmärksamma betydelsen av hållbar utveckling och behovet av att övervinna politisk blockering. De lyckades skapa medvetenhet och öka trycket på politikerna att agera.

Sakta men säkert började politikerna i Harmonia inse att vetorätten kunde vara en hämsko för landets framsteg mot hållbarhetsmålen. Det höll tillbaka förändringar och hindrade implementeringen av nödvändiga politiska reformer. Därför inledde regeringen en diskussion om att ompröva användningen av vetorätten och undersöka möjligheter till förändring.

Efter omfattande debatter och samråd med medborgarna beslutade Harmonias parlament att begränsa vetorätten när det gäller specifika frågor som direkt påverkade landets framsteg mot Agenda 2030-målen. De etablerade en process som involverade offentliga samråd, utvärdering av vetorättens användning och en kvalificerad majoritet för att undvika politisk blockering. Genom att göra detta kunde landet ta avgörande steg framåt för att uppnå hållbarhetsmålen och säkerställa en bättre framtid för sina medborgare och miljön.

Berättelsen om Harmonia och dess hinder genom vetorätten visar på vikten av att balansera demokratiska principer med behovet av att agera för en hållbar framtid. Att hitta sätt att övervinna politisk blockering och främja samarbete och förändring är avgörande för att uppnå Agenda 2030:s mål och skapa en mer hållbar och rättvis värld för alla.

Så kan framtiden beskrivas

o así

eller så här

Året är 2030, och vi befinner oss i en värld där den politiska viljan och engagemanget har nått en alarmerande låg nivå. Människor runt om i världen har blivit apatiska och desillusionerade av politikens oförmåga att lösa de globala utmaningar som hotar mänskligheten. Förtroendet för politiker och de etablerade politiska institutionerna har eroderats till den grad att många väljer att distansera sig från politiken helt och hållet.

I den här dystopiska världen har samhällsproblemen eskalerat. Klimatförändringar har lett till ökad extremväder, havsnivån har stigit och naturkatastrofer har blivit allt vanligare. Ekonomiska klyftor har fördjupats, och många lever i extrem fattigdom medan en liten elit kontrollerar majoriteten av världens tillgångar. Teknikens framsteg har skapat nya möjligheter, men den har också resulterat i ökad arbetslöshet och social polarisering.

Det politiska systemet har förvandlats till en korrupt och byråkratisk maskin där politiker prioriterar sina egna intressen och partipolitik framför det gemensamma bästa. Korruption och maktmissbruk är vanligt förekommande, och politiker ses av många som odugliga och opålitliga.

Medborgarna har gett upp hoppet om att deras röster och åsikter kommer att göra någon skillnad. Många väljer att inte rösta i valen och deltar inte i politiska diskussioner. Det politiska deltagandet är minimalt, och samhället känns alltmer splittrat och apatiskt.

Men trots den dystopiska bilden finns det också tecken på hopp och förändring. I det underjordiska nätverket av aktivister, frivilliga och teknologipionjärer har något börjat gro. De har insett att de inte längre kan förlita sig på de etablerade politikerna för att rädda världen. Istället har de börjat ta saken i egna händer och arbetar tillsammans för att hitta lösningar på samhällets problem.

Gräsrotsrörelser och ideella organisationer har blivit mer betydelsefulla än någonsin tidigare. De arbetar för att lösa lokala och globala utmaningar genom innovativa projekt och samarbeten. Genom sociala medier och teknologins kraft har de lyckats skapa en gemenskap av människor som delar deras vision om en bättre framtid.

Samtidigt har artificiell intelligens och automatisering gjort det möjligt för människor att släppa vissa av sina dagliga arbetsuppgifter och fokusera på mer meningsfulla aktiviteter. Detta har gett utrymme för fler att engagera sig i samhällsfrågor och politik på olika sätt.

Medborgardeltagande har fått en ny innebörd när tekniken möjliggör för medborgare att direkt påverka beslutsfattande genom digitala plattformar. Politiska beslut har blivit

mer transparenta och tillgängliga för allmänheten, vilket ökar ansvarsutkrävandet från politikerna.

I denna värld har den politiska viljan och engagemanget kanske nått en bottenpunkt, men det finns en spira av hopp som börjar gro. Människor har insett att om de vill ha förändring måste de själva vara drivkraften bakom den. De har lärt sig att kollektiv handling och samarbete kan övervinna apati och kraftlöshet.

Med tiden växer dessa frön av förändring och sprider sig över hela världen. Det blir tydligt att det inte längre är hållbart att låta politiken och samhället styras av en opålitlig och korrupt elit. Människor börjar återigen tro på kraften i sina egna röster och deras förmåga att skapa en mer rättvis och hållbar framtid.

Så, om än långsamt, börjar världen återigen röra sig mot en tid av förändring, där medborgarna tar ansvar för sitt samhälle och politiken återspeglar deras behov och önskemål. Året 2030 kan vara en vändpunkt, där vi inser att det är gemensamt engagemang och kollektiv handling som kommer att forma vår framtid. Det finns fortfarande hopp om en bättre värld, men det är upp till oss att göra den till verklighet.

**-Framtiden är en konsekvens av vad vi gör idag eller vad vi inte gör.
Framtiden blir till av våra handlingar eller vår oförmåga att handla.**

**Konsekvenserna av vad vi gör eller inte gör avgör alltså hur framtiden kommer att se ut.
Vi har därigenom ett oerhört stort ansvar för framtiden.**

I en värld där dagens val formar morgondagens verklighet, finner jag mig själv vandrande genom en levande lektion i ansvar och påverkan. Varje steg jag tar, varje val jag gör, är som ett penseldrag på den omålade duken av morgondagen. Jag påminns ständigt om att framtiden inte är en avlägsen dröm, utan snarare en spegling av mina handlingar och mina underlåtelse.

Det är en tid då jag inte längre kan blunda för mina val, då jag inser att varje plastflaska som jag slarvar med att återvinna är som en borttappad nyckel i en osäker framtid. När jag ser på den smala bäcken som en gång var en brusande flod, förstår jag att mina vanor hur jag använder vatten antingen kan torka ut eller bevara de värdefulla resurser som vårt samhälle så desperat behöver.

I den här världen är inget val för litet, inget bidrag för obetydligt. Jag ser hur mina val att stödja hållbara energikällor är som ett frö som planteras för att skapa en grönare framtid, medan min likgiltighet gentemot förnybar energi är som en broms som håller tillbaka den progressiva förändringen.

Men det är inte bara mina positiva handlingar som spelar en roll; det är också vad jag inte gör. Varje gång jag tystnar och skäms för orättvisor, varje gång jag undviker att agera när jag ser någon som behöver hjälp, skapar jag en skugga över morgondagen. Jag inser, att min röst, min medkänsla och min förmåga att stå upp för det som är rätt är avgörande för att forma en framtid som är värdig för alla.

Det är en läxa som inte kan undervärderas. Framtiden är inte bara en abstrakt idé som flyter bortom vår räckvidd; den är en ständig påminnelse om vår makt och vårt ansvar. Varje beslut jag tar är som en dominoeffekt som skapar en kedjereaktion av konsekvenser. Jag inser nu att jag inte bara är en åskådare av morgondagen. Jag är dess arkitekt.

Så när jag står här, omgiven av möjligheter och utmaningar, förstår jag att framtiden inte är något främmande eller avlägset. Den är en manifestation av mina val, mina övertygelser och mina handlingar. Jag bär med mig en känsla av ansvar som driver mig att handla klokt, att tänka på konsekvenserna och att vara medveten om att varje steg jag tar idag formar den värld som följande generationer kommer att ärva när deras tid kommer.

En annan syn på framtiden:

**-Framtiden tillhör de ännu inte födda,
eftersom de blir många gånger fler än de som lever idag.**

**Framtiden kommer att finnas även om inte människan finns.
Är framtiden bestämd utan vår medverkan?**

I skuggan av dagens solnedgång, när den sista strimman av dagsljus bleknar bort, ser jag framåt och föreställer mig en framtid som ännu är höljd i dunkel. Det är en gåva vi formar med varje andetag och varje beslut. Jag tänker på de kommande generationerna, de som ännu inte har andats vår luft eller känt våra smaker. Deras framtida vägar är ännu utforskade, deras berättelser ännu oskrivna, och ändå, vi har redan satt spår på deras kartor.

Det är en paradox, att vi som lever idag bär en del av ansvaret för dem som ännu inte har sett dagens ljus. De kommer att vara fler än oss, en skara som sträcker sig bortom horisonten. Jag känner en våg av ödmjukhet och oro när jag tänker på det. Vi har beslutat över deras livssituation innan de ens har haft chansen att uttrycka sina drömmar och önskningar.

Jag ställer mig frågan: Vad har vi för rätt att forma deras morgondag utan att höra deras röster? Är det inte vår plikt att ge dem en plattform, en röst, en chans att vara medskapare av sina egna öden? Vi har byggt broar mellan generationer, men har vi byggt dem starka nog att bära med sig tankarna och drömmarna från de ännu inte födda?

Det är en påminnelse om att vår makt sträcker sig längre än vår egen tidslinje. Vi är inte bara förenade med de som har gått före oss, utan också med de som kommer efter. Jag tänker på de stjärnor som ännu inte har tänts på himlen och undrar vilken riktning de kommer att ta. Vårt ansvar sträcker sig över tidens gränser, och vår roll som föregångare blir att skapa en plattform för dem att stå på, att ge dem verktyg att bygga sina egna framtida sagor.

Så när jag blickar in i mörkret och tänker på de ännu inte födda, känner jag en djup önskan att forma en framtid som är rättvis, inkluderande och hållbar. Att låta deras röster höras och deras drömmar bli förverkligade. För framtiden tillhör dem, och det är vår uppgift att säkerställa att den är en plats där de kan trivas och blomstra, precis som vi har haft chansen att göra.

och ytterligare ett alternativ

**-Framtiden är en möjlighet och de viktiga frågorna att ställa är då,
möjlighet till vad och för vem?**

Framtiden kan demokratiseras för att nå det samhälle vi vill leva i.

**Ställer vi inte frågorna anser vi att målet är givet
och vi antar att alla tjänar på den.**

Då framställs ofta ny teknik som lösningen på allt.

Framtiden är förhoppningsfull eftersom vi kan fylla den med önskvärda ting. "Vanligt" folk har svårt att påverka framtiden mer än i ett

småskaligt perspektiv. Annars är det ett område som expertisen tar hand om.

I skuggan av dagens händelser och skiftande tid, funderar jag över de kommande kapitlen som väntar i vår gemensamma historia. Framtiden reser sig som en öppen bok, lockande med möjligheter och äventyr som ännu inte har skrivits. Där finns drömmar som ännu inte har formats, innovationer som ännu inte har gestaltats och en samhällsstruktur som vi kan forma till det bättre.

Men i denna framtidens trädgård, där blommor av förändring väntar på att blomma, står vanligt folk inför en unik utmaning. Våra händer är som små frön i denna stora åker, och vår förmåga att påverka framtiden kan kännas begränsad till småskaliga insatser. Men betyder det att våra drömmar om en strålande framtid är dömda att förbli drömmar?

Det är här vi möter expertisens vägledning och kraft. De är som trädens rötter, djupt rotade i kunskap och erfarenhet, och de sträcker sig ut över landskapet för att stödja framväxten av en framtid som är både hållbar och önskvärd. Med deras vägledning kan vi hitta de vägar som leder till framsteg och utveckling, och de kan hjälpa oss att undvika faror och fallgropar som vi kanske inte ens hade förutsett.

Expertisen är som en guide som hjälper oss att navigera genom den okända terrängen och ta välgrundade beslut. De kan omvandla våra småskaliga ansträngningar till kraftfulla handlingar som påverkar samhället i stort. De tar sig an de komplexa utmaningarna och gör dem begripliga och hanterbara för oss alla.

Så även om vanliga människor kanske inte har den direkta makten att forma hela framtiden, har vi fortfarande en viktig roll att spela. Vi kan fortfarande så frön av förändring i våra egna liv och gemenskaper, och vi kan bidra till en kollektiv strävan mot en önskvärd framtid. Expertisen och vanligt folk kan samverka som en kraftfull allians, där vision och kunskap förenas för att skapa en bättre morgondag.

När jag tänker på framtiden, känner jag en glimt av hopp och förväntan. Jag vet att även om våra händer kan kännas små, är vårt kollektiva inflytande större än vi kanske föreställer oss. Genom att arbeta tillsammans med expertisen, kan vi omforma det som är möjligt och skapa en framtid som är ljus, spännande och önskvärd för oss alla.

Året var 2030, och jag minns det som om det var igår. Det var en tid av glädje och hopp för mänskligheten när vi äntligen hade uppfyllt alla Agenda 2030-mål. Jag vill

dela med mig av min personliga berättelse om den framtid vi nådde när vi gemensamt arbetade för en bättre värld.

Mitt i livet

Jag vaknade en solig morgon i mitt hem, som nu drivs helt av förnybar energi. Solpaneler täckte taken på husen runt omkring, och vinden snurrade tyst i horisonten. Den gröna energin var tillgänglig för alla, och vi hade lyckats minska vårt kolavtryck avsevärt.

När jag tittade ut genom fönstret såg jag grannarna samla sig i en närliggande samlingslokal. Det var en måndag, och det var dags för vårt gemenskapens veckomöte. Alla var välkomna att delta och bidra med sina tankar och idéer om hur vi kan göra vår stad ännu bättre.

På vägen till mötet passerade jag en livlig stadspark. Den var full av människor som njöt av den rena luften och det frodiga grönskande landskapet. Barnen sprang runt och lekte på lekplatserna, medan vuxna tog del av yogaklasser och meditationsövningar som hölls under de skuggiga träden.

När jag kom till mötet blev jag varmt välkommen av vänner och grannar. Under mötet delade vi erfarenheter om hur våra liv hade förändrats sedan vi nådde Agenda 2030-målen. Vi pratade om hur tillgång till rent vatten och sanitet förbättrat vår hälsa och ökat vår livskvalitet. Ingen i vårt samhälle behövde längre oroa sig för brist på mat eller vatten.

Vi talade också om utbildning och jämställdhet. Alla barn hade nu tillgång till högkvalitativ utbildning, oavsett bakgrund eller ekonomisk ställning. Kvinnor och män delade på ansvaret i hemmet och på arbetsplatserna på ett mer rättvist sätt. Vi firade de framsteg vi hade gjort mot att uppnå målen om att utrota fattigdom och hunger.

Efter mötet gick jag till mitt arbete på ett lokalt teknologiföretag. Företaget var engagerat i att utveckla innovativa lösningar för att bekämpa klimatförändringarna och främja en hållbar livsstil. Våra ansträngningar hade lett till en renare miljö och fler gröna jobbopportuniteter för vårt samhälle.

På kvällen åt jag middag med min familj, och vi diskuterade dagens händelser. Våra barn var glada över att leva i en värld där naturen respekteras och där deras framtid var säkrad. Vi reflekterade över hur långt vi hade kommit sedan 2023, när vi först satte upp Agenda 2030-målen.

I den framtiden jag upplevde var det fredligt och hållbart. Mänskligheten hade arbetat tillsammans för att lösa globala utmaningar och skapa en bättre värld för alla. Vi hade uppfyllt vårt åtagande gentemot planeten och var på väg mot en ljusare framtid för kommande generationer. Det var en framtid fylld av hopp, samarbete och möjligheter.

Ett förhållningssätt till samhället

Det var en gång ett samhälle som strävade efter att göra en omställning till ett ekologiskt hållbart samhälle. Många människor var engagerade och inspirerade att bidra till en renare och mer hållbar miljö. Men tyvärr stod de inför ett hinder som hotade deras strävan.

Korruption var utbredd på olika nivåer i samhället. Det fanns politiker och tjänstemän som använde sina befattningar för personlig vinning istället för att agera i allmänhetens intresse. När det gällde omställningen till ett ekologiskt hållbart samhälle utgjorde korruption ett allvarligt hinder.

En av de mest framträdande effekterna av korruption var att ekonomiska resurser och investeringar inte riktades mot hållbara initiativ och miljövänliga projekt. Pengar som skulle ha använts för att utveckla och implementera grön teknologi och infrastruktur i stället hamnade i fickorna på korrupta aktörer. Detta ledde till en brist på finansiellt stöd för projekt och initiativ som kunde ha främjat omställningen till ett ekologiskt hållbart samhälle.

En annan konsekvens av korruption var att regler och lagar inte tillämpades konsekvent eller rättvist. Miljöskyddslagar och regleringar kunde kringgåas genom muta och maktmissbruk. Företag och industrier som orsakade stor miljöpåverkan kunde undkomma ansvar och undvika att vidta åtgärder för att minska sina utsläpp eller förbättra sin hållbarhetspraxis. Detta ledde till att miljön fortsatte att förstöras och omställningen till ett hållbart samhälle blev betydligt svårare att uppnå.

En annan aspekt av korruption som hindrade omställningen var att beslut inom politik och planering påverkades av korrupta intressen. Politiker och beslutsfattare kunde påverkas av mutor och lobbyverksamhet från företag som hade ekonomiska

intressen i att fortsätta med ohållbara metoder och aktiviteter. Detta resulterade i att politiska beslut och strategier inte gynnade hållbara lösningar och istället gynnade kortsiktig ekonomisk vinning.

Korruption underminerade också förtroendet och engagemanget hos människor som ville bidra till omställningen till ett ekologiskt hållbart samhälle. När korruptionen blomstrade och orättvisa rådde på samhällsnivå, kände människor sig uppgivna och tveksamma till att delta i förändringsprocessen. Det skapade en kultur av misstro och brist på samarbete som försvårade genomförandet av hållbara initiativ.

För att övervinna detta hinder var det avgörande att bekämpa korruptionen på olika nivåer. Det krävdes stark politisk vilja och åtgärder för att stärka rättssystemet, förbättra transparensen och ansvarigheten samt främja etiska normer och värderingar. Dessutom behövdes det ett aktivt medborgardeltagande för att övervaka och rapportera korruption och för att främja en kultur av integritet och ärlighet.

Med tiden och genom hårt arbete lyckades samhället ta itu med korruptionen. Genom att bekämpa korruptionen skapades en rättvis och jämlik spelplan där ekonomiska resurser och investeringar kunde riktas mot hållbara initiativ. Miljöskyddslagar och regler tillämpades strikt, vilket ledde till en minskning av miljöpåverkan. Politiska beslut och strategier blev mer inriktade på hållbara lösningar och människor återfick sitt förtroende och engagemang för att arbeta mot ett ekologiskt hållbart samhälle.

Berättelsen om samhället visar tydligt hur korruption kan vara ett hinder för en omställning till ett ekologiskt hållbart samhälle. Genom att bekämpa korruptionen och främja integritet kan vi öppna vägen för att uppnå en renare och mer hållbar värld där miljön och samhällets bästa sätts i första rummet.

Perspectiva personal sobre las esperanzas futuras.

Låt mig ta dig med på en personlig resa genom de komplexa utmaningarna och möjligheterna med Agenda 2030. Jag heter Mia och jag är en ung aktivist som brinner för hållbar utveckling och en bättre värld. Jag har alltid trott på kraften hos människors gemensamma ansträngningar för att skapa förändring, men jag har också insett att vägen framåt är full av hinder och kompromisser.

När jag först hörde talas om Agenda 2030 kände jag en våg av hopp och optimism. Att världens ledare hade kommit överens om 17 ambitiösa mål för att utrota fattigdom, skydda planeten och säkerställa fred och rättvisa verkade vara en verklig möjlighet att göra skillnad. Men snart ställdes jag inför verkligheten av politiskt spel och bristande engagemang.

Jag deltog i möten och demonstrationer där jag mötte människor från hela världen som delade min passion. Vi pratade om de utmaningar vi stod inför: bristen på politisk vilja och engagemang, det befintliga ekonomiska systemets oberäknelighet och det faktum att några få länders vetorätt kunde blockera framsteg för alla andra. Det var en kamp att balansera suveräniteten hos olika nationer med det globala målet att skapa en bättre framtid.

När halva omställningstiden hade gått var vi tvungna att se tillbaka och reflektera över de uppnådda resultaten. Jag mindes de olika målen och deras procentandelar av framsteg.

Mål 13, om klimatåtgärder, hade nått 22%, och även om det inte var tillräckligt för att stoppa klimatförändringarna helt, var det en början.

Mål 16, att främja fredliga och inkluderande samhällen, låg på 37%. Det fyllde mig med hopp att se ökningen, men jag visste att vi behövde mer för att förändra världens konfliktlandskap.

Målen som handlade om utbildning, jämställdhet, hållbar stadsutveckling och havsskydd låg mellan 42 och 48%. Det var som om världen hade börjat förstå vikten av dessa områden, men vi hade fortfarande en lång väg att gå.

Mål 8, 10 och 12, som handlade om anständiga arbetsvillkor, minskad ojämlikhet och hållbar konsumtion, hade nått mellan 50 och 55%. Jag kände en blandning av hopp och frustration när jag tänkte på de små framstegen, samtidigt som jag var medveten om att ekonomiska intressen fortfarande stod i vägen för verkliga förändringar.

Mål 6, 9, 15 och 17, som rörde sig kring rent vatten och sanitet, hållbar industri, ekosystemskydd och globalt partnerskap, hade nått mellan 61 och 75%. Dessa siffror visade att när vi arbetade tillsammans kunde vi göra framsteg, men vi var fortfarande fast i ett system som gynnade kortsiktig vinning över långsiktig hållbarhet.

Slutligen nådde mål 3 och 7, som handlade om hälsa och hållbar energi, mellan 82 och 86%. Dessa siffror fyllde mig med hopp om vad som kunde uppnås när politisk vilja och globalt samarbete verkligen kom samman.

Min personliga resa inom Agenda 2030 hade varit både utmanande och upplyftande. Jag insåg att förändring var möjlig, men den krävde ständigt arbete, engagemang och kamp för att övervinna politiska hinder, ekonomiska intressen och nationella suveränitetsfrågor. Kriget i Ukraina påminde mig om de verkliga konsekvenserna av globala konflikter och hur de kunde påverka våra strävanden.

Mitt hopp för framtiden var att de små framstegen skulle ackumuleras till större förändringar. Jag fortsatte att kämpa för Agenda 2030 och var fast besluten att påverka förändring genom mina handlingar och mitt engagemang. För även om vägen var svår och lång, såg jag ljuset i möjligheten att forma en mer hållbar och rättvis värld för oss alla.

Det brinner i knutarna

I en värld där tiden är knapp och traditionella metoder förändras, befann sig en grupp engagerade individer mitt i en kamp för förändring. De stod inför överväldigande utmaningar och stängda dörrar, men de vägrade att ge upp. Istället beslutade de sig för att kombinera och anpassa olika strategier på ett kreativt och fokuserat sätt för att uppnå sin fredliga målsättning.

Prioritera och fokusera. Med en bristande tidssituation insåg gruppen att de inte kunde rikta sina krafter åt alla håll. De valde istället att identifiera de mest akuta frågorna som krävde förändring och koncentrerade sina ansträngningar på dessa. Genom att fastställa en tydlig väg framåt kunde de undvika att förlora sig i komplexiteten.

Digital snabbmobilisering. Sociala medier blev deras megafon till världen. Genom att använda virala kampanjer och inlägg som går att dela spreds deras budskap som en löpeld. Hashtags som förenar människor över hela världen blev ett kraftfullt verktyg för att samla stöd och sprida medvetenhet på en global skala.

Kreativa aktioner. För att fånga uppmärksamheten hos en bred publik planerade gruppen kreativa och oväntade reaktioner. De iscensatte spektakulära flash mobs och konstnärliga installationer som inte bara drog till sig mediernas intresse utan också berör människors känslor och engagemang.

Snabbt lobby- och påverkansarbete. Genom sina befintliga nätverk och kontakter kunde de snabbt kommunicera med beslutsfattare. De skapade välformulerade

meddelanden som belyser problemet och krävde förändring. Deras övertygande argument och strategiska tillvägagångssätt påskyndade politiska beslut.

Skapa lokal solidaritet. Gruppens fokus på lokal nivå var en nyckel till framgång. Genom att samarbeta med sin närmaste omgivning lyckades de skapa en stark lokal rörelse. Denna rörelse fick en snöbollseffekt som spred sig till nationell och till och med internationell nivå.

Bli en informationskälla. Med tiden som en bristvara förberedde gruppen korta videor, infografik och snabbfakta som delades i en mängd olika kanaler. Denna snabbt genererade informationskälla hjälpte till att sprida medvetenhet om frågan och uppmana människor att agera.

Samla bred uppslutning. Genom att samarbeta med andra likasinnade organisationer och grupper stärkte gruppen sin röst och accelererade mobiliseringen. En gemensam front visade sig vara kraftfullare och effektivare för att påverka förändring.

Mobilisera internationellt. Genom sina internationella kontakter kunde gruppen snabbt nå ut över gränserna. De vädjade om stöd från andra länder och organisationer, och deras budskap spreds som en våg över kontinenter.

Engagera influencers och opinionsbildare. Genom att involvera personer med inflytande i samhället och på sociala medier kunde gruppen sprida sitt budskap till bredare målgrupper och samtidigt mobilisera stöd från oväntade håll.

Skapa större medvetenhet. Genom att utnyttja olika kommunikationsmetoder, från gatukonst till sociala medier, kunde gruppen snabbt nå ut till en bred publik och öka medvetenheten om problemet och dess lösningar.

I en situation där tid var en avgörande faktor visade dessa engagerade individer att genom att vara snabba, flexibla och kreativa i sitt tillvägagångssätt kunde de påverka på ett fredligt sätt. Genom att kombinera teknologi, samarbete och engagemang på ett strategiskt sätt kunde de övervinna hinder och ha en betydande inverkan på utvecklingen. Deras historia blev ett inspirerande exempel på hur människor, när de kämpar tillsammans, kan skapa förändring även när utmaningarna verkar oöverstigliga.

Statsministerns kontakt med verkligheten

I gryningen bröt solens första strålar igenom den mystiska dimman som svepte över de omgivande sjöarna och skogarna vid den lilla stugan i Yellowknife, Kanada. En magisk känsla låg i luften, men den idylliska stämningen bröts abrupt av ett oroande meddelande från myndigheterna, som nådde Sveriges statsminister Ulf Kristersson och hans fru Birgitta. Under sin semesterresa hade de hamnat mitt i en naturkatastrof som skakade hela området och hotade deras egen säkerhet. De 20 000 invånarna i staden fick nu evakueringsorder. Klockan 12.00 följande dag skulle alla ha lämnat staden. De som vägrade kunde stadsledningen inte ta ansvar för.

Evakueringsplanerna var i full gång, men flygplatserna kunde inte hantera alla. De som var mest i behov av hjälp, som kvinnor med små barn och äldre som inte var helt friska, prioriterades för att evakueras med flygplan. Ulf och hans fru insåg att de inte hade något val. De skulle behöva ta sig till närmaste evakueringscenter och bebyggelse, som låg över 1000 kilometer bort, med bil. Innan avfärd passerade alla som lämnade staden ett registreringscenter där de fick beskedet att ta med en tonåring och hennes mormor på resan.

Under resans gång blev det allt tydligare hur naturen hade drabbats av skoningslösa bränder och rök längs den enda vägen mellan staden och evakueringscentret. Hotet var påtagligt och risken var hög. Den påfrestande resan krävde 36 timmar av uthållighet och flera stopp på grund av den tjocka röken som svävade i luften.

Vid ankomsten till evakueringscentret möttes Ulf av människor som hade tvingats till uppbrott och som nu stod inför en osäker framtid. Ögonen hos de drabbade berättade historier om förlust och hopp. Deras berättelser var fulla av förtvivlan. Denna upplevelse förstärkte insikten om att klimatförändringarna inte var en avlägsen fara, utan en pågående kris som påverkar alla, oavsett samhällsposition.

Ulf s möte med de drabbade och den påfrestande resan genom skogsbrändernas dimma förändrade hans perspektiv på klimatförändringar. Han insåg att beslutsamma åtgärder och hållbara lösningar var av yttersta vikt. Att lyssna på experter och investera i anpassningsteknologier blev avgörande för att möta denna utmaning. Denna erfarenhet blev en nyckel för att omforma hans syn på ledarskap och stärka hans beslutsamhet att leda landet mot en mer hållbar framtid.

När statsministern återvände till Sverige hade han med sig en djupt rotad förändring i hur han såg sin roll som ledare. Klimatfrågan var inte längre något som kunde skjutas på framtiden. Med ögonen öppna för klimatförändringarnas allvar var han fast besluten att agera för att göra en positiv skillnad. Den 1000 km långa utmanande resan från Yellowknife till evakueringscentret blev en vändpunkt i hans liv, och han

var fast besluten att använda sin position för att genom sitt ledarskap göra verklig förändring för både sitt land och hela planeten.

Kanske skulle vi få helt andra prioriteringar i politiken än de som finns idag?

men

det är vi väljare som bestämmer hur politikerna ska prioritera i demokratier.

Livet i Spanien vid +2° C

Jag minns en tid när Spanien var ett land av skönhet och överflöd. Våra gröna landskap var en konstant påminnelse om naturens generositet, och mitt lilla samhälle levde i harmoni med den vackra omgivningen. Men sedan kom den skoningslösa klimatiförändringen, och allt vi älskade började försvinna.

Min hembygd, en gång frodig och fylld av gröna kullar, hade nu blivit en öken. Jordbruket, som min familj hade ägnat sig åt i generationer, kämpade för att överleva. Mina föräldrars gård, där jag hade lärt mig att odla och vårda jorden, var nu ödelagd av en torka som vi aldrig tidigare hade upplevt. Skörden var miserabel, och maten började sina. Våra grödor dog i den glödgheta solen, och jag kunde inte hjälpa att tänka på de gamla historierna om den frodiga jorden som en gång var vår.

Skogarna som jag en gång hade älskat att utforska var nu en ständig tidsinställd bomb. Värmen och torkan gjorde skogsbränderna till en konstant fara. Varje sommar höll vi våra andetag och bad om att inte se röken i fjärran. Rädslan för att förlora våra hem och ägodelar var överväldigande, och vi var alltid redo att evakueras om elden kom närmare.

Att ha tillgång till rent vatten var en lyx vi inte längre kunde ta för givet. De närliggande floderna, som en gång hade försörjt oss med färskt vatten, hade torkat ut till små bäckar. Vi behövde prioritera vattenanvändningen och spara varje droppe. Ibland var vi tvungna att gå långa sträckor för att hämta vatten från de få källor som fortfarande var tillgängliga. Det var en påminnelse om hur sårbara vi var gentemot naturens krafter.

Mina släktingar och vänner som bodde nära kusten upplevde översvämningar som hotade deras hem. De kämpade för att skydda sina egendomar, men havsnivåhöjningen var obeveklig. Många tvingades överge sina hem och fly till säkrare platser, vilket var smärtsamt att se.

Somrarna var en plåga med ständiga värmeböljor. Att vistas utomhus utan skydd var farligt, och många drabbades av värmeslag och andra värmerelaterade sjukdomar. Luftföroreningar från bränder och industri gjorde andningen svår, och våra sjukhus var överfulla med människor som kämpade mot hälsoproblemen som klimatförändringarna hade förorsakat.

Min familj och grannar kämpade för att överleva ekonomiskt. Vår inkomst från jordbruket minskade dramatiskt, och det blev allt svårare att försörja våra familjer och betala räkningarna. Många av oss övervägde att lämna vårt älskade land i jakt på bättre möjligheter.

Vår omgivning såg en ökning av klimatflyktingar från andra värre drabbade områden. Det var en påminnelse om hur globala klimatförändringar påverkade även avlägsna samhällen. Vi försökte hjälpa dem så gott vi kunde, men våra resurser var knappa.

Affärer och företag i vår närmaste stad kämpade för att överleva. Många stängde ner på grund av de extrema klimatförhållandena och ökade kostnader för energi och vatten. Arbetslösheten var hög, och vår ekonomiska framtid var osäker.

I denna dystopiska verklighet var det svårt att se något hopp. Men mitt i allt detta elände kämpade vi för att överleva och försökte hitta lösningar på de problem som klimatkrisen hade skapat. Vi visste att det inte fanns någon enkel väg ut ur denna mörka framtid, men vi vägrade att ge upp hoppet om att rädda det som var kvar av vår värld. Vi stödde varandra och samarbetade för att hitta sätt att anpassa oss till de förändrade förhållandena och förhoppningsvis en dag bidra till att bromsa klimatförändringarna.

Livet i Italien vid +3° C

I en tid präglad av klimatkrisen, där Italien hade drabbats hårt av en temperaturökning på +3 grader Celsius, fann jag mig själv i en dystopisk verklighet som jag aldrig hade kunnat föreställa mig. Jag var en bonde i ett av de värsta drabbade områdena i Italien, och mitt liv hade förändrats på sätt jag aldrig kunde förutse.

Miljön runt mig hade genomgått en drastisk förändring. De gröna kullarna som en gång prydde landskapet var nu bruna och torra, som om naturen själv hade tappat hoppet. Skogarna hade förvandlats till brandområden, och mångfalden av växtliv hade minskat dramatiskt. Det var en sorglig tystnad i luften, och många av de djur som en gång hade varit en del av vårt ekosystem fanns inte längre.

Klimatförändringen var en ständig påminnelse om vår sårbarhet. Somrarna var en plåga med ständiga värmeböljor där termometern ofta passerade 40 grader Celsius. Det var farligt att vistas utomhus utan skydd, och många drabbades av värmeslag och andra

värmerelaterade sjukdomar. Våren och hösten kantades av intensiva regn och översvämningar som tvingade människor att fly från sina hem och förlorade egendomar.

Fattigdom och ohälsa hade blivit vår vardag. Våra skördar var miserabla på grund av torka och extrema väderförhållanden, och matpriserna sköts i höjden. Att behöva köa i timmar för att få tillgång till rent vatten var ett konstant problem, och sjukhusen var överfulla med människor som led av klimatrelaterade sjukdomar. Klimatflyktingar från områden som hade drabbats ännu hårdare än vi strömmade in i våra redan överbefolkade städer, och resurserna var knappa.

Vattenbristen var akut. De närliggande floderna hade torkat ut, och grundvattennivåerna sjönk snabbt. Det vatten som fanns kvar var ofta förorenat, och vi kämpade för att hitta säkra källor. Tvätta, hygien och sanitet som fungerade hade blivit lyxvaror som inte längre var självklara.

Luften var kvävande och förorenad. Smog täckte städerna som en grå filt, och vi var tvungna att bära skyddsmasker för att andas. Lungsjukdomar och andra hälsoproblem orsakade av luftföroreningar blev allt vanligare, och sjukvården var överbelastad.

Ekonomi var i ruiner. Arbetslösheten var hög, och många företag hade gått i konkurs på grund av de extrema klimatförhållandena och de ökade kostnaderna för energi och vatten. Våra inkomster var låga, och det var en daglig kamp att klara vår vardag.

I denna mörka framtid var det svårt att se något hopp. Naturens harmoni hade brutits, och människan tvingades betala priset för sina handlingar. Vi hade förlorat mycket, både i form av vår miljö och vår hälsa, och det verkade som om vi befann oss i en obönhörlig nedåtgående spiral. Men mitt i allt detta elände var det några av oss som kämpade för att överleva och försökte hitta lösningar på de problem som klimatkrisen hade skapat. Vi visste att det inte fanns någon enkel väg ut ur denna mörka framtid, men vi vägrade att ge upp hoppet om att rädda det som var kvar av vår värld.

I den här klimatkrisens tid fann jag mig själv som en av dem som stod inför ett svårt beslut: att stanna kvar i det dystopiska landskapet som Italien hade blivit vid +3 grader Celsius temperaturökning, eller att ge mig av och söka en bättre framtid någon annanstans.

Jag hade en nära vän, Marco, som hade kommit till samma punkt i livet. Han och jag hade odlat våra marker tillsammans i många år, och vi hade delat på både framgångar och motgångar. Nu, när världen omkring oss föll samman, hade vi olika åsikter om hur vi skulle hantera situationen.

Marco var fast besluten att stanna kvar. Han hävdade att vårt band till vårt land och våra rötter var oersättliga. Han ville inte överge de marker som hade varit i hans familjs ägo i generationer, även om de hade förvandlats till en torr och ödlig plats. Han argumenterade att vi som bönder hade en plikt att försöka återställa våra marker och kämpa för vår gemenskap, trots de fruktansvärda förhållandena.

Å andra sidan var jag övertygad om att det inte längre fanns någon framtid för oss här. Jag hade sett att våra skördar misslyckades år efter år och att våra vattenkällor minskade drastiskt. Våra barn hade inte längre möjlighet till en god utbildning eller en trygg framtid i det här öde landskapet. Jag försökte övertyga Marco att vi måste ge oss av, leta efter ett liv någon annanstans där förutsättningarna var mer gynnsamma.

Vi hade våra heta diskussioner, ibland med tårar i ögonen, och ibland i total tystnad när vi insåg att vi inte skulle kunna övertyga varandra. Marco ville inte överge sitt hem, och jag ville inte offra min familjs framtid. Så till sist kom vi till den smärtsamma slutsatsen att vi måste gå skilda vägar.

Jag bestämde mig för att söka en fristad för min familj och mig själv. Jag hade hört talas om länder där de hade satsat på hållbara lösningar och där klimatkrisen hade hanterats mer effektivt. Jag var beredd att kämpa och arbeta hårt för att bygga upp ett nytt liv på en främmande plats.

Marco, å andra sidan, valde att stanna kvar och fortsätta kämpa i sitt hemland. Han sa farväl till mig med en kram och önskade mig lycka till. Vi hade olika syn på framtiden, men vi hade alltid respekterat varandras beslut.

Det var en smärtsam separation, men vi båda insåg att vi hade tagit de beslut som vi trodde var bäst för oss själva och våra familjer. I en värld där klimatkrisen hade omkullkastat allt vi kände till, var det inte längre några enkla svar eller rätt eller fel beslut. Vi var bara tvungna att följa våra egna hjärtan och hoppas på att vi skulle hitta det vi sökte, var och på sitt eget sätt

När jag och min familj beslutade att lämna Italien och söka en bättre framtid någon annanstans, var vi medvetna om de utmaningar som väntade oss. Medan vi tidigare hade kämpat mot de förödande effekterna av klimatkrisen, skulle nu vårt nya hemland, Sverige, bli vår fristad och vår början på ett nytt liv.

Vi var inte ensamma i vår beslutsamhet att lämna vårt hemland. Klimatflyktingar från hela världen strömmade in i Sverige, där myndigheterna hade försökt hantera de stora mängderna människor som sökte skydd och en bättre framtid. Situationen var komplex, och Sverige stod inför en enorm utmaning när det gällde att integrera och ge stöd åt de som kom.

För oss, som lantbrukare från Italien, var det inte självklart att hitta arbete och bostad direkt. Vi hade en dröm om att fortsätta med jordbruket, men det skulle krävas tid och anpassning till de svenska förhållandena. Myndigheterna i Sverige hade ett inrättat program för att stödja klimatflyktingar med utbildning och yrkesutveckling inom områden som hade en positiv inverkan på miljön. Detta gav oss hopp om att vi kunde återuppbygga vårt liv och bidra till vår nya samhälls hållbarhet.

Det var inte enkelt att anpassa sig till den svenska kulturen och klimatet, men vi kände oss välkomna och stödda av våra nya grannar och samhället. Integrationen var en utmaning,

men vi insåg att vi hade tagit det rätta beslutet för våra barns framtid. Vi var övertygade om att Sverige, med sina resurser och fokus på miljö och hållbarhet, var rätt plats för oss att bygga upp ett nytt liv.

Samtidigt som vi fortsatte vår kamp mot klimatkrisen och de utmaningar som den medförde, kände vi att vi hade tagit det första steget mot en bättre framtid. Vi hade kommit till Sverige i hopp om att ge våra barn en tryggare och mer hållbar framtid, och vi var beredda att göra allt som krävdes för att göra det möjligt.

Det var inte en enkel resa, och vi visste att vi skulle möta svårigheter längs vägen. Men vår beslutsamhet och vårt hopp om att bygga en bättre framtid för oss själva och våra barn var starkare än någonsin. Vi hade lämnat vår dystopiska verklighet i Italien bakom oss och satsat på en ny början i Sverige, och vi hoppades att detta beslut skulle visa sig vara rätt i det långa loppet.

Ekologiska fotavtrycket, livsstilsförändringar

I beräkningar av det ekologiska fotavtrycket utgår man inte från faktiska spår i naturen utan använder statistik över konsumtion och produktion för att uppskatta hur mycket av planetens förnyelsebara förmåga som behövs för att ta fram allt som vi konsumerar och absorbera avfallet som bildas. I Living Planet Report rapporterar WWF regelbundet hur fotavtrycket för mänskligheten och de olika länderna utvecklas, samtidigt som effekterna på den biologiska mångfalden visas. Om alla levde som vi i Sverige skulle det behövas cirka 4 planeter.

Leva inom 1,0 fotavtryck?

En dag vaknar du upp i det vackra Sverige och känner ett starkt kall att leva i harmoni med naturen. Ditt mål är enkelt men djupt rotat i ekologisk hållbarhet. Du öppnar ditt fönster och andas in den friska luften, medveten om att varje andetag är kopplat till planetens hälsa. Idag ska det hända efter två veckor av förberedelser.

För att uppfylla detta mål om ekologisk hållbarhet börjar du dagen med att göra medvetna val. Istället för att snabbt slänga på dig kläder från den senaste snabba modekollektionen väljer du noga ut plagg som är tillverkade av hållbara material och producerade med minimal miljöpåverkan. Du inser att varje val du gör rörande kläder har en direkt koppling till den globala textilindustrins påverkan på miljön.

Din frukost är en sammansättning av lokala och ekologiska livsmedel. Du tar dig tid att utforska de lokala producenterna för att stödja närproducerad mat och minska transporterens påverkan. Varje tugga är en medveten handling för att minska det ekologiska fotavtrycket.

Transport är en annan viktig faktor i din strävan mot hållbarhet. Du väljer cykeln framför bilen och kollektivtrafiken när det är möjligt. Varje resa blir en möjlighet att minska koldioxidutsläpp och främja en mer hållbar livsstil.

Ditt hem är också en plats där du tar ansvar. Solpaneler pryder taket, och du har investerat i energieffektiva apparater. Medvetenheten om att varje kilowatt du använder direkt påverkar planetens resurser driver dig att vara sparsam och effektiv.

Efter en dag med medvetna val slår du dig ner för att koppla av. Du väljer att förlora dig i en bok istället för att sluka timmar framför en TV eller dator. Mindre energikonsumtion och mindre elektroniskt avfall är en del av din strävan mot ekologisk hållbarhet.

När du reflekterar över dagen känner du en känsla av tillfredsställelse. Du inser att genom dina handlingar, steg för steg, är du på väg att minska ditt ekologiska fotavtryck. Om alla i Sverige skulle leva som du, skulle vi närma oss ett hållbart sätt att existera på denna planet. Att leva i harmoni med naturen är inte bara ett mål, det är din livsstil.

Politikerna om att konsumera mer

Berättande är som ett spel där politikerna är mästarna och medborgarna är deras motspelare. I det här spelet är budskapet en kraftfull pjäs som flyttar över spelbrädet och styr människornas tankar och handlingar.

Föreställ dig att politikerna har en magisk trollstav som de viftar med och viskar i folks öron: "Konsumera mer, vänner min". "Det är nyckeln till lycka och framgång." Denna charmiga formel börjar sippra in i människornas sinnen som en lockande melodi som de inte kan motstå.

Snart börjar människor mäta sitt eget värde genom saker de äger. Ju fler prylar, desto mer framgångsrik och nöjd känner du dig. Politikernas budskap blir som en inre röst som viskar, "Du behöver det här nya, glänsande objektet för att vara lycklig." Och så börjar jakten på lycka genom konsumtion.

Det är som om samhället dansar efter politikernas tonart. Varuhus och shoppingcenter blir tempel där människor offrar sina pengar för att tillfredsställa den ständigt växande hunger som politikerna har skapat. Det är som en aldrig sinande cirkel av begär, där politikernas budskap är dirigenten och folket är orkestern.

Men under ytan bubblar en konflikt. Människor börjar fråga sig själva om de verkligen är fria eller om de bara följer en osynlig dirigent. De känner sig fångade i en konsumtionsfälla, men politikernas budskap är så inbäddat i deras medvetande att det är svårt att bryta sig loss.

Det blir som en kamp mellan två krafter: å ena sidan politikernas förföriska budskap om överflöd och å andra sidan människors sunda förnuft som viskar, "Behöver jag verkligen detta för att vara lycklig?"

Så, berättelsen om människors påverkan av politikernas ständiga budskap om att konsumera mer blir som en dramatisk resa genom samhällets själ, där varje individ kämpar för att hitta balansen mellan sitt egna välbefinnande och det lockande kallet från politikernas trollstav.

Medias uppgift och roll att förändra trender och livsstilar

Public service har en betydelsefull uppgift och roll när det kommer till att påverka trender och livsstilar. Genom att agera som en plattform för information, utbildning och kulturell påverkan kan public service spela en nyckelroll i att främja hållbara livsstilar och medveten konsumtion.

För det första är det genom nyhetsrapportering och dokumentärer som public service har möjlighet att belysa globala miljöutmaningar och främja medvetenhet om hållbarhet. Genom att rapportera om konsekvenserna av överkonsumtion, klimatförändringar och andra miljöfrågor kan de inspirera tittare att reflektera över sina egna vanor.

I form av utbildningsprogram och informationskampanjer kan public service ge tittarna verktygen och kunskapen som behövs för att göra hållbara val. Det kan vara allt från att förklara fördelarna med förnybara energikällor till att visa hur man kan minska sitt ekologiska fotavtryck genom små vardagliga förändringar.

Genom att integrera hållbarhet i underhållningsprogram och serier kan public service också påverka kulturella normer och trender. Karaktärer som lever hållbart, dialoger som diskuterar miljöfrågor och positiva framställningar av hållbara val kan alla bidra till att göra hållbarhet till en del av den kulturella identiteten.

Public service har också möjlighet att samarbeta med andra sektorer, såsom näringsliv och utbildningsinstitutioner, för att skapa en helhetssyn på hållbarhet. Genom att främja samarbete och dialog kan de bidra till att skapa en kultur där hållbarhet prioriteras över hela samhället.

Dessutom kan public service använda sina egna interna processer och resurser för att minska sin egen påverkan på miljön och agera som ett föredöme för andra. Genom att visa på konkreta åtgärder, som att minska energiförbrukningen och använda resurser effektivt, kan de inspirera andra att följa efter.

Sammanfattningsvis har public service en viktig roll i att forma och påverka samhällets trender och livsstilar. Genom att använda sina kanaler för information, utbildning och kulturell påverkan kan de bidra till att skapa en medvetenhet om hållbarhet och främja positiva förändringar i samhället.

80 länder höjd levnadsstandard till fotavtrycket 1.0

I en framtid där planetens hälsa är en global angelägenhet, tog omkring 80 länder ett kollektivt beslut att sträva mot en hållbar levnadsstandard inom ekologiskt fotavtryck 1.0. Det var en epokgörande

överenskommelse där dessa nationer insåg att en höjning av levnadsstandarden inte behövde ske på bekostnad av planeten, utan snarare i harmoni med den.

I detta globala samförstånd blev teknologiska innovationer och kunskapsutbyte grundläggande verktyg. Länderna började investera i grön teknik och förnybara energikällor för att möta sina energibehov utan att överutnyttja planetens resurser. Parker med solpaneler sträckte sig över landskapet, vindkraftverk dansade i horisonten och vattenkraftverk blev en källa till ren energi.

Bildning och medvetenhet blev en viktig del av denna resa. I skolor och samhällen undervisades barn och vuxna om hållbarhetens principer, och medborgarna blev själva aktiva agenter för förändring. Gemenskapsprojekt och samhällsinitiativ för självförsörjning blomstrade, och människor delade sina kunskaper om att leva mer hållbart.

De 80 länderna prioriterade lokal produktion och konsumtion för att minska transporternas påverkan och främja näringslivet inom sina gränser. Lokala marknader blev nav för ekonomisk aktivitet, och småskaliga jordbruk blomstrade för att möta behoven hos en växande befolkning utan att utarma jordens resurser.

En förändring i konsumtionsvanor var central för denna övergång. Människor började värdesätta kvalitet framför kvantitet och köpte medvetet och hållbart. Delningsekonomi och återanvändning blev normen, och produkterna designades för att vara hållbara och lätta att reparera.

Stadsplaneringen genomgick en transformation. Kollektivtrafik och cykling prioriterades, grönområden skapades för att bevara biologisk mångfald och byggnader designades för energieffektivitet. Städer blev levande exempel på en hållbar framtid, där människor kunde bo och arbeta utan att skada miljön.

I detta globala samarbete omvandlades ländernas ekonomier från att vara beroende av icke förnybara resurser till att vara drivande av innovation och hållbarhet. Investeringar i forskning och utveckling ledde till genombrott inom gröna teknologier, och entreprenörskap blomstrade i sektorer som stödde hållbara lösningar.

Denna resa mot en levnadsstandard inom fotavtryck 1.0 var en kollektiv prestation som inte bara gav människor en högre livskvalitet utan också bevarade planetens resurser för kommande generationer. Det blev ett exempel för resten av världen att följa, en inspirerande berättelse om hur nationsgränser kunde överkommas för att skapa en gemensam och hållbar framtid.

Samma fotavtryck för länder

I en värld där jämlikhet och hållbarhet stod i fokus, beslutade rika länder att ompröva sina konsumtionsvanor och resursutnyttjande för att ge plats för en global rättvisa. Samtidigt insåg de behovet av att stödja fattiga länder i deras strävan att höja levnadsstandarden och uppfylla grundläggande mänskliga rättigheter.

Möt Anna, en medveten medborgare i ett av de rika länderna. Hon insåg att hennes livsstil, med överflöd av konsumtion och högt ekologiskt fotavtryck, hade konsekvenser för både planeten och människor i andra delar av världen. Med en vilja att förändra och stödja global rättvisa började Anna omforma sitt sätt att leva.

Anna började med att minska sitt personliga ekologiska fotavtryck. Hon övergick till en växtbaserad kost, minskade sitt resande och satsade på hållbara produkter. Det var inte bara en förändring i hennes livsstil utan också ett medvetet val att minska påverkan på globala resurser.

Samtidigt öppnade regeringen i det rika landet upp för att stödja hållbara initiativ. Skatter stimulerade gröna investeringar, och incitament gavs till företag som antog miljövänliga metoder. Det blev tydligt att ekonomiska beslut kunde ha en positiv inverkan på både planeten och människors liv.

De rika länderna började också aktivt dela med sig av teknologisk expertis och forskning för att hjälpa fattigare länder att utvecklas hållbart. Genom internationella samarbetsprojekt delades kunskap om förnybara energikällor, jordbrukstekniker och vattenreningsteknik för att stärka de fattiga ländernas förmåga att själva möta sina grundläggande behov.

I en fiktiv situation beslutade regeringarna i rika länder att avsätta en del av sina budgetar för att stödja globala hållbarhetsprojekt. Denna finansiella hjälp riktades inte bara mot infrastruktur utan också mot utbildning och kapacitetsbyggande, vilket skapade en långsiktig och hållbar förändring i fattiga länder.

Fattiga länder, som nu hade tillgång till hållbara teknologier och resurser, kunde börja höja sina levnadsstandarder. Bättre vattenförsörjning, utbildning och tillgång till ren energi blev verklighet för människor som tidigare kämpade för sina grundläggande mänskliga rättigheter.

Anna och människor som henne i rika länder insåg att hållbarhet och global rättvisa var sammanflätade. Genom att minska det ekologiska fotavtrycket i de rika länderna och samtidigt stödja hållbar utveckling i fattigare länder blev det möjligt att skapa en balans som gynnar hela mänskligheten och planeten. Det var en berättelse om samarbete, ansvar och strävan efter en mer rättvis värld.

Medvetenheten och kunskap om miljö- och klimatförändringarnas påverkan på vår livsstil

I en småstad vid namn Gröndal bodde det en grupp människor som var upptagna med sina vardagliga liv. Det var en plats där gatusoparen delade trottoaren med advokaten och där caféägaren kände varje invånare vid namn. Men trots den idylliska ytan låg det en oro i luften, en oro som bara väntade på att väckas till liv.

En dag kom en ung kvinna vid namn Emma till Gröndal. Hon bar på en ryggsäck fylld med fakta, inspiration och en glödande önskan att göra en förändring. Emma visste att människorna i Gröndal inte hade tid att sätta sig ner och läsa tjocka rapporter om klimatförändringar. Så istället bestämde hon sig för att berätta deras historia på ett sätt som skulle få dem att tänka och agera.

Hon började med att anordna en stor utomhusbio i stadens park. Invånarna var nyfikna och samlades på gräsmattan under stjärnorna. Emma hade skapat en film som berättade historien om Gröndal och hur miljöförändringar påverkade deras livsstil, från de skiftande årstiderna till det ökande priset på lokalt odlade grönsaker.

Efter filmen överraskade Emma dem genom att bjuda in lokala miljöexperter och bönder för att dela sina erfarenheter. De pratade om enkla sätt att minska koldioxidavtrycket, som att odla egna grönsaker, minska köttkonsumtionen och använda förnybar energi. Emma visade att små förändringar i vardagen faktiskt kunde göra stor skillnad.

Men Emma stannade inte där. Hon organiserade "Gröna Tisdagar", där företag och lokala butiker erbjöd rabatter på miljövänliga produkter varje vecka. Staden blev ett mecka för återtvinning och cykling, och snart såg man överallt gröna initiativ blomstra.

Folk började förstå att deras handlingar, även de små, hade en direkt påverkan på miljön och klimatet. Gröndal förvandlades gradvis till en stad där medvetna val var en naturlig del av vardagen.

Allt började med en ung kvinna med ryggsäck och en berättelse som berörde hjärtat. Det visade att förändring inte behöver vara svår eller tråkig. Ibland räcker det med att väcka nyfikenheten och inspirera människor att agera, och det var precis vad Emma gjorde i lilla Gröndal.

Emmas initiativ i Gröndal växte som ett grönt frö och spred sig över hela landet som en våg av förändring. Nyheten om den lilla staden som förändrade sin livsstil för att rädda miljön fångade snabbt media och allmänhetens uppmärksamhet. Här är historien om hur Gröndals gröna rörelse blev en nationell inspiration:

Slutligen ger jag ett exempel som visar att det går att stoppa en katastrofal om rätt åtgärder sätts in;

Hur vi räddade jorden

Vår berättelse börjar på 1920-talet när en forskare, ivrig att förbättra våra liv, skapade freoner som en revolutionerande innovation.

Freoner användes som kylmedel i kylskåp och blev marknadsförd som "Bättre saker för bättre liv... med KEMI." Snart spreds

användningen av freoner till luftkonditionering och som drivgas i sprayburkar, vilket ledde till en explosiv ökning av deras användning.

På 60-talet skakades USA av stora protester som berörde medborgarrätt, Vietnamkriget och miljöfrågor. Rachel Carsons bok "Silent Spring" rörde om i grytan och ledde till bildandet av Jordens Dag, med människor som krävde hälsosamma livsmiljöer.

Men det var inte förrän 1973 som forskare började inse att freoner, dessa "långvariga" kemikalier, hade spridit sig i hela atmosfären och började förstöra ozonlagret. Trots tidiga varningar och forskningsresultat ignorerades problemet initialt. Men när ozonlagret snabbt tunnades ut över Antarktis, insåg forskarna att de stod inför en akut situation.

En föregångare inom forskningen, Jerry Rawlings, tog steget att säga ifrån och krävde omedelbara åtgärder. Trots motstånd från industrin och politiker lyckades han övertyga om kopplingar mellan freoner och ozonskiktet och att ett förbud mot freoner i sprayflaskor måste genomföras. Oregon blev den första delstaten att införa ett sådant förbud.

Under 1980-talet blev bevisen för freonernas skadeverkningar allt tydligare. Margaret Thatcher, en vetenskapligt kunnig kemist och politiker, spelade en central roll i att övertyga världens ledare om behovet av åtgärder. 1987 undertecknades Montrealprotokollet, världens första avtal för att skydda ozonskiktet, och länderna förband sig att minska användningen av freoner.

Även om freonerna fasades ut, uppstod nya problem. "Mjuka freoner" skapades för att ersätta de skadliga, men de visade sig vara starkt bidragande faktorer till klimatförändringarna. År 2016 beslutade världen att även dessa mjuka freoner skulle fasas ut.

En historia om utmaningar, motstånd och internationellt samarbete för att rädda vår planet.

***Ord från personer som spelade olika roller i kampen mot freoner;
att om vi kunde rädda ozonskiktet, kan vi också göra det för klimatet.***

***Det kräver ledare som förstår konsekvenserna av sina beslut,
eller de beslut de borde ha tagit, och är redo att agera i god tid.***

***Försiktighetsprincipen betonas men de påminner om
att när full visshet har uppnåtts, är det ofta för sent.***

**Det finns även en bok på 300 sidor där du hittar det mesta du behöver veta om
förutsättningarna för omställningsarbetet.**

Visioner räddar jorden

**Där får du berättelser, bakgrund,
ingående beskrivningar om samband mellan
målen, alla de hinder som finns i vår väg
mot ett ekologiskt hållbart samhälle
och analyser och prognoser om framtiden.**

Ett prova på kapitel hittar du [här](#)

Med vänlig hälsning

Paul Karlsson

